

ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ
ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ (α')

Πρὸς τὴν Ἐφημερίδα
«ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ
ΑΓΩΝ»

Ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ἀνωτέρω ἀπαντήσεως καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως ἐρευ-
νῶνται τὰ ἐξῆς θέματα :

- α'. Ἡ θέσις τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἐν τῷ σώ-
ματι τῆς Ἑλλαδικῆς Ὁρθοδοξίας.
- β'. Τὸ ἀντικανονικὸν τῆς Ἀριστίνδην Συνόδου.
- γ'. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐνωτικῆς δραστηριότητος
Ἀθηναγόρου τοῦ Α'.
- δ'. Ἡ εὐθύνη παντὸς κοινωνοῦντος τοῖς ποικίλοις
ἐνωτικοῖς καὶ οἰκουμενισταῖς τῆς σήμερον.

Ἡμῖν δὲ πρὸς τῷ φανερῷ πο-
λέμῳ τῶν αἵρετικῶν ἔτι καὶ ὁ
παρὰ τῶν δοκούντων ὀρ-
θοδοξεῖν ἐπαναστάς, πρὸς
ἕσχατον ἀσθενείας τὰς Ἐκκλη-
σίας κατήγαγεν».

Μ. Βασιλ., ἐπιστ. 92.

«Οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πί-
στιν ἐναυάγησαν· οἱ δέ, εἰ καὶ
τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίθη-
σαν, ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς
αἵρέσεως συνόλλυνται».

*Αγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης
Μ. Ρ. Γ., 99, 1164B.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ "ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΑΓΩΝΑ,"

Ὡς γνωστόν, τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον, ἐκυκλοφορήσαμεν ἀνοικτὴν ἐπιστολικὴν ἀπάντησιν πρὸς τὸν Σεβ. κ. Αὐγουστίνον Καντιώτη, ἀναιροῦντες καθηκόντως ἐν αὐτῇ τὰς ἐγγράφους κατηγορίας τοῦ ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἱερωσύνην τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ ἀνωτέρω ἐπισκόπου, ἡ ἐφημερὶς «Ἐκκλησιαστικὸς Ἀγὼν» ἐδημοσίευσεν ἀνταπάντησιν, ἡ ὁποία, πρὸς ἐντυπωσιασμόν τῶν ἀναγνωστῶν της καὶ ὅλως ἀσχέτως πρὸς τὸ ἐξεταζόμενον θέμα, περιεῖχε ἐν τῷ προλόγῳ αὐτῆς τὰς ἐξῆς θέσεις, αἱ ὁποῖαι, κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐφημερίδα πάντοτε, ἀπηγόρευον εἰς ἡμᾶς τὴν συγγραφὴν καὶ κυκλοφορίαν τῆς ἀνωτέρω μνημονευθείσης ἐπιστολῆς. "Ἦτοι α'. τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας ἡμῶν· β'. τὴν ἀναμφισβήτητον καὶ μὴ δεχομένην οὐδὲ ἴκνος ἐλέγχου πορείαν τοῦ σεβασμιωτάτου· γ'. τὰ γραμματικὰ καὶ συντακτικὰ λάθη τοῦ κειμένου τῆς ἡμετέρας ἀπαντήσεως.

Διὰ πάντα τὰ ἀνωτέρω ὡς καὶ σύνολον τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς, ἡμεῖς μὲν κρινόμεθα ὡς «μικροὶ καὶ πικροὶ κατήγοροι», μὲ «φθονερή» καὶ «μοχθηρὴ ψυχὴ», ἐνῶ ἡ ἐπιστολὴ ἐν τῷ συνόλῳ της χαρακτηρίζεται ὡς «αὐθάδης» καὶ «ἰταμή».

Ἀπαντῶντες εἰς τὸν ἀνώνυμον ἐπικριτὴν καὶ αὐτόκλητον συνήγορον τοῦ κ. Αὐγουστίνου, τὸν πληροφοροῦμεν ὅτι ἤδη εἰσήλθομεν εἰς τὸ 38ον ἔτος τῆς ἡλικίας ἡμῶν καὶ ἀποροῦμεν ὄντως πῶς εἰσέτι παραμένομεν δι' αὐτὸν μεταξὺ τῶν «νεαρῶν», ὡς μᾶς ἐχαρακτήρισεν.

Ὡς ὅμως καλῶς γνωρίζομεν, ὁ Σεβ. κ. Αὐγουστίνος, ἐκ τοῦ 27ου ἤδη ἔτους τῆς ἡλικίας του, διάκονος ἔτι ἔστω, ἐκέρυτ-

τε συχνῶς καὶ «ζωηρῶς», ποιμαίνων ψυχὰς καὶ ἐλέγχων πρόσωπα καὶ καταστάσεις! Τί ἔχει ἐπ' αὐτοῦ νὰ παρατηρήσῃ ὁ ἀγαπητὸς ἐλικριτῆς; Ἀναφορικῶς δὲ πρὸς τὸν θαυμασμόν του διὰ τὴν τόλμην ἡμῶν ὅπως ἐλέγξωμεν τὸν ἀνωτέρω ἐπίσκοπον, σημειοῦμεν ὅτι ἡ κρίσις του αὕτη ἀποτελεῖ καθ' ἡμᾶς λίαν ἐπικίνδυνον σύμπτωμα, δεδομένου ὅτι ἐμμέσως ἀναγνωρίζει τὸν «πνευματικόν του πατέρα» ἀ λ ά θ η τ ο ν, ἐκδηλῶν οὕτω μίαν ἐτέραν ὄψιν τῆς καθαρῶς «ὀργανωσιακῆς» ψυχολογίας του...

Καὶ ἡμεῖς μὲν ἐκρίθημεν ὡς «φθονεροί» καὶ «μοχθηροί» διότι ἀπλῶς ἀπηντήσαμεν, ἀναιροῦντες τὰς βαρυτάτας κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν κατηγορίας τοῦ ἀνωτέρω ἐπισκόπου. Ἄλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πῶς θὰ πρέπει νὰ χαρακτηρίσῃ τις τοῦτον, ὅταν δημοσίᾳ κατηγορῆ, καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς μάλιστα ἀποδείξεως, πλήθη ἱεραρχῶν καὶ ἱερέων ὡς «ψευδο-αρχιερεῖς» καὶ «ψευδοἰερεῖς» καί... «ἀπατεῶνας»; !.. Δυστυχῶς, ἀγαπητέ μοι κ. συντάκτα, πολὺ φοβούμεθα μήπως ἐμάθετε πλέον τὸ ἐλέγχειν χωρὶς νὰ ἀνέχησθε ἔλεγχον τὸ παράπαν. Πᾶς ὁ τυχὸν παρατηρήσας ὑμᾶς πρέπει νὰ «ταπεινωθῆ» πιθανὸν διότι... ἱεραποστολῆς οὐδὲν μεῖζον, ἄρα καὶ τοῦ... ἱεραποστόλου! Διατί ὅμως ἐλησμονήσατε τόσον ταχέως ὅτι ἐγράφετε μόλις πρὸ διετίας; «Μόνον οἱ Φαρισαῖοι δὲν ἐδέχοντο ἐλέγχους» Ε.Α.¹ Φεβρ. 1970, σ. 3.

Περὶ δὲ τῶν γραμματικῶν λαθῶν τί νὰ εἰπῶμεν; Ὅτι ἀνεύρομεν μόνον εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς ἄρθρον σας π έ ν τ ε ὁποῖα τὰ ἡμέτερα, ἀναφερόμενα ἦτοι εἰς τὴν ὑποτακτικὴν ἔγκλισιν καὶ τὴν ἀλλαγὴν ἀριθμοῦ τοῦ ὑποκειμένου, ὅτι τὸ ἐπίρρημα «λευκῶς», ὅπερ ἀπορρίπτετε, τυγχάνει δόκιμον καὶ πατερικῆς προελεύσεως, ἢ ὅτι παρατηρήσαμεν τὸ παρόμοιον φαινόμενον λαθῶν καὶ εἰς τὰς «Σπίθας» τοῦ σεβασμιωτάτου καί τινά τῶν βιβλίων του; Μήπως διὰ τοῦτο δὲν θὰ ἔπρεπε ἐκεῖνος μὲν νὰ γράφῃ, ὑμεῖς δὲ νὰ δημοσιογραφῆτε; Ἀσφαλῶς ὄχι! Ἡ πάλιν θὰ πρέπει νὰ μὴ ἔχωμεν ἐμπιστοσύνην καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἀγίαν Γραφὴν λόγῳ τῆς ἐν αὐτῇ ὑπάρξεως συντακτικῶν λαθῶν; .. Ἐπὶ τῆς οὐσίας, συνεπῶς, ἔπρεπε νὰ

1. «Ἐκκλησιαστικὸς Ἀγών».

παραμείνητε καὶ οὐχὶ ν' ἀνατρέξετε εἰς τὴν ἐπουσιώδη περιφέρειαν. Παραλείπομεν ἐπίσης νὰ ἐξετάσωμεν τὸν ἔμμεσον τονισμόν, — διατί οὐχὶ καὶ θαυμασμόν — τῆς «καταργουμένης» κοσμικῆς σοφίας, τὸν ὁποῖον καὶ ὑπολανθανόντως κηρύττετε διὰ τῆς ἀνωτέρω παρατηρήσεώς σας, ἔκφρασιν, ἐν ἄλλοις λόγοις, ὅλως ἐναντίαν τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ καὶ τοῦ καυχήματος τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν Παύλου, τοῦ κηρύξαντος «οὐκ ἐν σοφία λόγου, ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ», ὁ σταυρὸς ἐπαναλαμβάνομεν, δι' οὗ σεμνύνεται καὶ ἡ τῆς ὑμετέρας ἀδελφότητος ἐπωνυμία...

Σχετικῶς πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν σας, ὅπως σᾶς πληροφορήσωμεν τὰ ὀνόματα τῶν συνυπογραψάντων τὴν ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν ἡμῶν ἀγιορειτῶν πατέρων, σᾶς πληροφοροῦμεν, ὅτι εἶναι π ἄ ν τ ε ς οἱ ὑπὸ τῆς ἐγκυκλίου τοῦ ἐπισκόπου ὑμῶν ἀδίκως ὑβρισθέντες ἱερομόναχοι καὶ μοναχοὶ οἱ ἐν ἀγίῳ Ὁρει διαβιοῦντες. Μία ἐπίσκεψίς σας ἐνταῦθα θὰ σᾶς ἔδιδε τὴν εὐκαιρίαν νὰ πιστοποιήσητε τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές... Πρὶν ὅμως εἰσέλθωμεν εἰς τὸ κυρίως ἡμῶν θέμα, ἐπιθυμοῦμεν νὰ διατυπώσωμεν μίαν μεγάλην μας ἀπορίαν. Ἦτοι τὸ πῶς, ἐμφανισθέντες ὡς αὐτόκλητοι συνήγοροὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου τὸν ἐγκαταλείπετε — ὅλως ἀνοικτιρμόνως — τελείως ἀνυπεράσπιστον εἰς τὰ δύο πλέον σοβαρὰ σημεῖα τοῦ κατηγορῶ ἡμῶν; Ἦτοι α' τῆς ἄνευ ἀποδείξεων κατηγορίας του περὶ ψευδοῦς ἱερωσύνης τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ β' τοῦ ἀδικαιολογήτου γεγονότος τῆς κοινωνίας του μετὰ τῶν ἐπιφανεστέρων ἐκπροσώπων τῆς κηρυττομένης αἵρέσεως τοῦ Οἴκουμενισμοῦ; Ἐλπίζοντες ὅτι θὰ τύχωμεν, ἔστω καὶ καθυστερημένως, μιᾶς σχετικῆς ἐξηγήσεως, ἀρχόμεθα εὐθὺς ἀμέσως τῆς ἐξετάσεως ἀναιρέσεως τοῦ ὑμετέρου ἄρθρου.

* * *

1.— Ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐνισχύσητε τὸν Σεβασμιώτατον καὶ ἀποδείξητε τοῦτον ὡς καλῶς ἐνεργήσαντα χαρακτηρίσαντα τοὺς Παλαιοημερολογίτας ὡς «ψευδοῖερεῖς» καὶ «ἀπατεῶνας», γράφετε : «Ἀλλὰ αὐτοὶ οὗτοι οἱ Παλαιοημερολογίται θέτουν μετὰ τῶν τὸ φοβερόν τοῦτο θέμα». Θὰ ἔπρεπε ὅμως νὰ γνωρίζητε — καὶ θὰ τὸ ἐγνωρίζετε ἐὰν δὲν ἀπεδέχεσθε τὸ ἡμερολογιακὸν ὡς ὑπόθεσιν «13 σταγόνων» ! — ὅτι ἡ ἔναρ-

ξίς καὶ συνεχιζομένη διάστασις τῶν δύο παρατάξεων προήλθεν ἐκ τῆς διαφόρου καὶ μόνον ἀντιλήψεως μεθ' ἧς ἀντιμετώπισαν οὗτοι τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν. Καὶ λεπτομερέστερον. Τινὲς τούτων (= οἱ Ματθαϊκοί) ἐδέχθησαν καὶ ἐκήρυξαν τὴν ἀπώλειαν τῆς Χάριτος ἐκ τῶν καινοτομησασῶν Ἐκκλησιῶν, ἐνῶ οἱ λοιποί, οἱ καὶ σφόδρα περισσότεροι (= Χρυσσοστομικοί), ἠρνήθησαν τοῦτο, ἐπόμενοι τῇ σχετικῇ διδαχῇ τοῦ ἀρχιεπισκόπου των κυροῦ Χρυσσοστόμου.

Αἱ κατόπιν ἐκτοξευθεῖσαι ὕβρεις καὶ κατηγορίαι — πάντοτε ἐκ τῆς ἀποσχισθείσης μερίδος τῶν Ματθαϊκῶν — δὲν ἀνεφέροντο εἰς τὸ ἀνύπαρκτον τῆς ἱερωσύνης τῶν ἀντιπάλων των Χρυσσοστομικῶν, ἀλλὰ τὴν πεπλανημένην διδαχὴν των, ὡς ἐπίστευον, δεδομένου ὅτι ἐθεώρουν τὸν κυρὸν Χρυσσοστόμον «κακοδοξοῦντα», ὡς ἀποδεχόμενον **δ υ ν ά μ ε ι** μόνον σχισματικὴν τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν, οὐχὶ δὲ καὶ ἐνεργεῖα κατὰ τὴν πίστιν τῶν Ματθαϊκῶν. Σημειωτέον ὅτι τὴν ἀνωτέρω θέσιν τοῦ κυροῦ Χρυσσοστόμου, ὁ σεβ. κ. Αὐγουστῖνος εἶχεν ἐπαινέσει μόλις πρὸ διετίας ὡς ἐξῆς : «Αὕτη ἡ θεῖσις, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ ἀείμνηστος ἱεράρχης... ἐξέφραζε τὸ ὑγιὲς ὀρθόδοξον φρόνημα!» («Σπίθα», Ἰαν. 1970, σελ. 4.). Τὸ ὅτι ἐκ τῆς ἀνωτέρω προτάσεως τοῦ σεβασμιωτάτου προκύπτει ἡ τραγικὴ ἀλήθεια τῆς ἀποδοχῆς τοῦ **δ υ ν ά μ ε ι σ χ ί σ μ α τ ο ς**, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρέθη ὑπεύθυνος ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τοῦ 1924, τοῦτο ἀποτελεῖ ἕτερον ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἐλπίζομεν ν' ἀναπτύξωμεν ἐν καιρῷ δεόντως, ἵνα ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ θέμα, αἱ ἀνωτέρω δύο παρατάξεις δὲν ἐθεώρουν ἑαυτὰς καὶ ἀλλήλας **ἀ ν ε υ χ ά ρ ι τ ο ς κ α ι ἱ ε ρ ω σ ύ ν η ς**, ὡς ὑμεῖς ἀστόχως καὶ ἀκρίτως ὑπολαμβάνετε, ἀλλὰ προδότης τρόπον τινὰ τοῦ ἱεροῦ των ἀγῶνος, πρᾶγμα ὅπερ διαφέρει ἀβυσσαλέως ἀπὸ τὰς συγγραφείσας κατηγορίας τοῦ σεβασμιωτάτου.

Ἐν συνεχείᾳ ἀνατρέχετε εἰς καθαρῶς προσωπικὴν μου ὑπόθεσιν παρατηροῦντες, ὅτι, ἐφ' ὅσον δὲν ἐδέχθην νὰ χειροτονηθῶ ἐκ μιᾶς τῶν ἐνταῦθα παρατάξεων, ἔπραξα τοῦτο «ἀμφισβητῶν προδήλως τὴν ἐγκυρότητα πάντων τῶν ἐν Ἑλλάδι Παλαιοημερολογιτῶν». Καίτοι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐδημοσιογράφησα εὐρέως, καὶ διὰ τοῦτο ἀδυνατῶ νὰ πιστεύσω, ὅτι ἀγνοεῖτε τὸ σχετικὸν κείμενον, ἐν τούτοις σᾶς ἐπαναλαμβάνω ἐνταῦθα ὁποῖα ἀπηύθυνα καὶ πρὸς τὸν μέντορα τῆς

Ματθαιϊκῆς παρατάξεως π. Εὐγένιον, τὸν καὶ πρῶτον θέσαν-
τα τὸ ἀνωτέρω ἐρώτημα.

Κατ' ἀρχὴν πρέπει νὰ δηλώσω ὅτι πρὸς μὲν τὴν Ματθαι-
ϊκὴν παράταξιν οὐδέποτε ὑπῆρξα κοινωνικὸς, εἰμὴ μόνον πρὸς
τὴν τῶν Χρυσοστομικῶν τοιαύτην. (Νῦν ὑπὸ τὸν ἀρχιεπ. κ.
Αὐξέντιον.). Παρὰ ταῦτα ἡ ἀνωτέρω παράταξις «συμβαίνει
νὰ τηρῆ ἐπιφυλακτικὴν στάσιν ἔναντι ἐμοῦ καὶ τῶν ὁμοίως
πρὸς ἐμὲ φρονούντων. Ὁ λόγος; Οὐδὲν ἕτερον εἰμὴ ἡ ὑφι-
σταμένη ἀπὸ ἐτῶν διαφωνία μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν Ζηλωτῶν,
ἰδίᾳ ἀγιορειτῶν πατέρων, ἐπὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τρόπου προσ-
ελεύσεως ἐν τῷ Θειοτάτῳ τῆς Θ. Εὐχαριστίας Μυστηριῶ»²
καὶ περὶ τῆς ὁποίας διαστάσεως δύνασθε νὰ πληροφορηθῆτε
πᾶσαν λεπτομέρειαν ἀπὸ τὸ ἄρτι κυκλοφορῆσαν ἔργον ἡμῶν:
«Ἡ Εὐχαριστιακὴ συμμετοχὴ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει». Κατόπιν τού-
του ἀπεφάσισα ν' ἀπευθυνθῶ πρὸς τὴν Ρ. Διασποράν, οὖσαν
ἐν κοινωνίᾳ πρὸς τὴν τῶν Χρυσοστομικῶν παράταξιν, πρὸς
ἀποφυγὴν ρήξεως τῶν ἐνταῦθα Ζηλωτῶν πατέρων μετὰ τῆς
ἱεραρχίας τοῦ κ. Αὐξεντίου.

Εἰς Ἀμερικὴν δὲ πάλιν εὐρισκόμενος ἐπληροφορήθην
ὅτι ὁ μέλλων νὰ μὲ χειροτονήσῃ Μητροπολίτης εἶχεν πρὸ δι-
μήνου περίπου (Ἰαν. 1971) συλλειτουργήσῃ μετὰ τοῦ Σέρ-
βου ἱερομονάχου π. Ἀθανασίου Γιέφτιτς, ὁ ὁποῖος σημειωτέ-
ον ἐμνημόνευε τοῦ Ἀθηναγόρου καὶ εἰρωνεύετο τὴν πορεί-
αν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Ἑλλάδος. Εὐθὺς ἀμέσως ἀντε-
λήφθην, ὅτι μία τοιαύτη χειροτονία δὲν θ' ἀπετέλει συνειτὴν
οὐδὲ συνεπῆ πρᾶξιν δι' ἐμὲ, ἐνῶ ἀντιθέτως διὰ τῆς ἀρνήσεώς
μου θὰ παρείχετο ἐν μικρὸν μὲν, ἀλλ' ἰσχυρὸν μάθημα εἰς τὴν
Ρ. Διασποράν περὶ τῆς διακοπῆς πλέον τῶν... συναισθημα-
τικῶν συλλειτούργων μετὰ Σέρβων κληρικῶν. Ἐὰν δὲ λη-
φθῆ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ ἀνωτέρω ἱερομόναχος σ κ ο π ί μ ω ς
έ π ε δ ί ω κ ε τὰ ἀνωτέρω κατὰ καιροὺς ἐν Εὐρώπῃ συλ-
λείτουργα, προκειμένου εὐθὺς ἀμέσως νὰ κηρύξῃ ἐν Ἑλλά-
δι καὶ Ἀγίῳ Ὁρει εἰδικῶς, ὅτι ο ὑ δ ε μ ί α δ ι α φ ο ρ ᾶ
ὑφίσταται μετὰ Ρωσικῆς Διασπορᾶς καὶ μνημονευόντων,

2. Θεοδωρήτου Μοναχοῦ, Β' Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν πρω-
θιερέα π. Εὐγένιον Τόμπρον..., Ἀθῆναι 1972, σ. 5.

Παλαιοημερολογιτῶν καὶ λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν,³ πᾶς τις εὐκόλως ἀντιλαμβάνεται διατί δὲν ἔπρεπε νὰ δεχθῶ τὴν ἀνωτέρω χειροτονίαν. Ἦτο μία εὐκαιρία δι' ἐμὲ νὰ ἐκφράσω ὅλην τὴν ἀντίθεσίν μου πρὸς τὴν ἀνωτέρω πονηρὰν πολιτικὴν τοῦ Σέρβου... διπλωμάτου, καίτοι δι' ὑμᾶς τὸ τοιοῦτον ἠρμηνεύθη τοῦλάχιστον ὡς... κουταμάρα.

Δέον νὰ προστεθῆ ἐνταῦθα, ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἄρνησις ἡμῶν ὑφηγήθη παραλλήλως πρὸς τὰ ἐκτεθέντα καὶ ἀπὸ ἕτερόν τινα λόγον ἀρκούντως σοβαρόν· ποῖον ; Τὴν φωνὴν τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας Κανόνων, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν κοινωνίαν τῶν πιστῶν μετὰ παντὸς ἀδιακρίτως κοινωνοῦντος ποικίλοις κακοδόξοις καὶ αἰρετικοῖς. Καὶ ὁ μὲν Ρῶσος ἱεράρχης πιθανὸν νὰ ἐξηπατήθη ἀπὸ τὴν φαινομενικῶς ἀντιοικουμενιστικὴν λεοντήν τοῦ Σέρβου ἱερομονάχου, φύσει ὦν φιλάγαθος καὶ ἀπλοῦς· δι' ἡμᾶς ὅμως, γνώστας τοῦ... διπλοῦ παιχνιδιοῦ τοῦ π. Ἀθανασίου, δὲν ἦτο δυνατὸν ἢ ἀνωτέρω πρᾶξις νὰ ἐκληφθῆ ὡς ἀπλῆ παρωνυχίς.

Βεβαίως, καθ' ὑμᾶς, ὀπαδοὺς τῶν ἀχρικαιρικῶν συνθημάτων τῆς σήμερον, τὰ ἀνωτέρω ἐκρίθησαν ὡς φανατικὴ ἀκρότης καί... εὐηθείας ἀπόδειξις ! Ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει «ἐρωτήσωμεν καὶ ὑμᾶς λόγον ἕνα». Διατί ἐπαινεῖτε ἐνθουσιωδῶς τὸν ἅγιον Θεόδωρον τὸν Στουδίτην ἀφιερῶσαντες μάλιστα αὐτῷ καὶ τὸ ἡμερολόγιόν σας τοῦ 1972, τὴν στιγμὴν, ὅπου ὁ ἀνωτέρω ἅγιος ἀποτελεῖ τὸν κατ' ἐξοχὴν ἀδιάλλακτον ὄσιον τῆς ἀκριθείας καὶ περιφρουρήσεως τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκ πάσης μετὰ καινοτόμων καὶ αἰρετικῶν κοινωνίας ; Διατί μᾶς ἀναγκάζετε καὶ ἄκοντας νὰ σκεφθῶμεν, ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ φαίνησθε ἐξωτερικῶς καὶ διὰ λόγου μόνον ἐρασταὶ τῆς πατρίδας ἀκριθείας, οὐχὶ ὅμως ἐσωτερικῶς καὶ τῇ οὐσίᾳ ; ..

* * *

2.— Ἐν συνεχείᾳ θαυμάζετε καὶ ἀπορεῖτε πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι κανονικὴ καὶ ἄψογοι τῆς σημερινῆς προδοσίας οἱ Παλαιοημερολογῖται, ἐφ' ὅσον πᾶσαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι κοινωνοῦν μεταξύ των ὡς ἐπίσης καὶ μετὰ πάντων τῶν καινοτόμων καὶ οἰκουμενιστῶν «ὀρθοδόξων» ἱεραρχῶν, οὐδόλως ὅμως καὶ μετὰ τῶν ἀνωτέρω Παλαιοημερολογιτῶν !..

3. Ὅρα περιοδικὸν «Ἐνορία», τεύχη 469 καὶ 520.

Αὐτὴ ἡ «δράξ» τῶν πιστῶν εἶναι, καθ' ὑμᾶς, ἀδύνατον νὰ εὐρίσκηται ἐν ἀπολύτῳ ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδοξίας, καθόσον ἀποδοχὴ μιᾶς τοιαύτης ἀπόψεως αὐτόχρομα θὰ ἐνεφάνιζε πάντας τοὺς λοιποὺς Ὁρθοδόξους εἰς ποικίλον βαθμὸν ὑπευθύνους καὶ ἀσυνεπεῖς! Ὡστε σᾶς ἐκπλήσσει ὁ μικρὸς ἀριθμὸς των καὶ διὰ τοῦτο τοὺς... ἀπορρίπτετε! Ἴδου ὅμως τί ἐγράφετε μόλις τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον, ἀπαντῶντες πρὸς τὸν λάτρην τοῦ Ἀθηναγόρου θεολόγον κ. Ἀ. Πανώτην.

«Καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ Ὁρθόδοξοι ἂν ἐξετρέποντο ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ μόνον δύο ἢ τρεῖς παρέμενον ἐν αὐτῇ, αὐτοὶ οἱ δύο ἢ τρεῖς θὰ ἀπετέλουσαν τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ αὐτοὶ μόνον θὰ κατεῖχον τὴν αὐθεντικὴν θρησκευτικὴν ἀλήθειαν.

Μὴ ὑποτιμᾶτε, κ. Πανώτη, τὸ μικρὸν ποιμνιον, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐτίμησε, καὶ μὴ θριαμβολογεῖτε, διότι οὕτως ἀποδεικνύεσθε ἀθεολόγητος καὶ ἀνιστόρητος. Ἀλλὰ καὶ ἀφιλοσόφητος ἀποδεικνύεσθε. Διότι ἐνθυμεῖσθε τί ἔλεγεν ὁ μακαρίτης ὁ Σωκράτης “Οὐ τί λέγουσιν οἱ πολλοί, ἀλλ' ὁ εἷς καὶ ὁ ἐπαΐων...”. Ἡ “πλειοψηφία” σας, κ. Πανώτη, ζῆ ἐν τῇ πλάνῃ, καὶ διὰ τῆς εὐρείας λεωφόρου ὁδεύει πρὸς τὴν Κόλασιν. Ἐνῶ τὸ “λεῖμμα”, τὸ “μικρὸν ποιμνιον” διὰ τὸ ὁποῖον σεῖς καὶ οἱ ὁμόφρονές σας ἔχετε λίαν ὑποτιμητικὴν ἰδέαν, ζῆ ἐν τῇ ἀληθείᾳ, καὶ διὰ τῆς στενῆς καὶ τεθλιμμένης ὁδοῦ βαδίζει σταθερῶς πρὸς τὴν ἀσάλευτον βασιλείαν. Πῶς αὐθαδιάζετε λοιπὸν πρὸς τὴν μειοψηφίαν τῶν πιστῶν καὶ οὐδὲν δικαίωμα ἀναγνωρίζετε εἰς αὐτὴν νὰ κρίνη ἐπὶ ζητημάτων πίστεως; Ἄρα ὑμεῖς οἱ ἴδιοι παρέχετε ἀπόλυτα δικαιώματα εἰς τὴν εὐσεβοῦσαν μειοψηφίαν τοῦ «μικροῦ ποιμνίου», ἵνα οὐ μόνον ἐλέγχη τὰς ποικίλας παρανομίας τῶν καινοτόμων καὶ κακοδόξων ἀλλὰ καὶ διεκδικῆ δι' ἑαυτὸ τὴν κατοχὴν τῆς πλήρους Εὐαγγελικῆς ἀληθείας! Τώρα ποῖος δικαιοῦται, λόγῳ συνεπειᾶς, νὰ καλῆται ἀκριβέστερον «μικρὸν ποιμνιον», ἐσεῖς ἤτοι ἢ οἱ Παλαιημερολογῖται, θὰ τὸ ἴδωμεν ἀναπτυσσόμενον ἐν πλάτει ἐν τοῖς ἐπομένοις.

Ἀκολούθως χαρακτηρίζετε ὡς «ψεῦδος» τὸ γραφὲν ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἡμῶν, ὅτι δηλαδὴ ὁ σεβασμιώτατος κ. Αὐγουστῖνος ἐπεκαλέσθη τοὺς νόμους τοῦ Κράτους, «προκειμένου νὰ ὑποτάξῃ τοὺς πιστοὺς τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου». Ἐν τοιαύτῃ

ὅμως περιπτώσει ἀρνεῖσθε καὶ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐγκυκλίου του. Ἴδου τὸ σχετικὸν κείμενον : «Ἐδηλώσαμεν καὶ δηλοῦμεν, ὅτι καὶ ναὸν θὰ ἐπιτρέψωμεν νὰ κτίσουν οἱ Παλαιοημερολογῖται, καὶ ἐγκαίνια νὰ τελέσουν καὶ λειτουργίας νὰ τελοῦν, ἐὰν συμφώνως πρὸς τοὺς Κανόνας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ζητήσουν ἄδεια παρὰ τοῦ κανονικοῦ καὶ νομίμου ἱεράρχου», ἦτοι παρ' αὐτοῦ !

Λοιπὸν, ψευδόμεθα ; Οὐχὶ πᾶσα ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἀνωτέρω ἐπισκόπου, πρέπει νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ποσοστοῦ τῆς «εὐμενείας» του καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους ; Καὶ ἐρωτῶμεν : Οὕτως ἐφαρμόζει ὁ σεβασμιώτατος τὸ περὶ «Ἐλευθέρας καὶ Ζώσης Ἐκκλησίας» κήρυγμά του ; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πῶς θὰ πρέπει νὰ τὸ ἐφαρμόσουν οἱ ἄλλοι, οἱ θιασῶται τῆς συναλληλίας καὶ τοῦ Καισαροπαπισμοῦ, ὅταν ὁ γεννήτωρ τοῦ ἀνωτέρω κηρύγματος τὸ καταστρατηγῇ τοσοῦτον βαναύσως ; Βεβαίως ἐσχάτως καὶ πάλιν δημηγορεῖ ὑπὲρ τῆς «λύσεως τῶν ζυγῶν». Δὲν νομίζετε ὅμως ὅτι εἶναι κάπως ἀργά ; . . . Ὅταν νεώτεροι ζυγοὶ ἔδενον ἰσχυρῶς κατὰ Μάϊον τοῦ 1967 τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν, ὁ ἐπίσκοπός σας ἐδέχετο μετ' ὀλίγον τὰς . . . θωπείας των ! . . . Τότε ἔπρεπε ν' ἀναφωνήσῃ ἐμπράκτως «τοὺς ζυγοὺς λύσατε» ὅταν λέγῃ τοῦτο τὴν σήμερον ἀναγκαίως μετέχει καὶ εἰρωνείας τινὸς τὸ πρᾶγμα, ἐφ' ὅσον καὶ οὗτος συνευδόκησε διὰ τὴν ἰσχὺν καὶ παραμονὴν των.

Ἄλλ' ἔτι καὶ ἔτι. Πόθεν ἀντελήφθητε, ὅτι οἱ Παλαιοημερολογῖται ὑποφέρουν ἀπὸ «τὴν συνεχῆ κατάτμησίν των εἰς κόμματα καὶ κομματίδια» ἢ, ὡς ἐσχάτως ἐγράφετε, «πλῆθος παρατάξεων» ; Τοῖς πᾶσιν δὲν εἶναι γνωστὸν ὅτι μόνον δύο παρατάξεις ὑφίστανται, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἔχουσα καὶ τὸ 85⁰/₀ τῶν πιστῶν (= Χρυσοστομικοί) καὶ ἡ ἑτέρα τοιαύτη μὲ τὸ ὑπόλοιπον ποσοστὸν τῶν 15⁰/₀ περίπου ; Δύνασθε νὰ μᾶς ὑποδείξητε ἑτέραν τινὰ παράταξιν διαθέτουσαν ἰδίαν ἱεραρχίαν ; Ἡ μὴ τις καθ' ἑμᾶς, πᾶσα παρεξήγησις μεταξὺ τῶν κληρικῶν των συνιστᾷ καὶ ἑτέραν παράταξιν ; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία θὰ πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀποτελουμένη ἀπὸ 75 «κομματίδια», δεδομένου ὅτι, ὡς τὰ πράγματα ἀπέδειξαν πολλάκις — ἐξ οὗ καὶ αἱ περιώνυμοι «καθάρσεις» — οὐδεὶς ἐπίσκοπος διατηρεῖ ἀγαθὰ σχέ-

σεις μετὰ τῶν ἄλλων συναδέλφων του. "Ας εἴμεθα εἰλικρινέστεροι εἰς τοὺς χαρακτηρισμούς μας καὶ συνετώτεροι εἰς τὰς . . . κατηγορίας.

3.— Ἀποδεχθέντες γενικῶς τὸ ἀ ν τ ι κ α ν ο ν ι κ ὸ ν πάσης Ἀριστίνδην Συνόδου, ἠθελήσατε ἐν συνεχείᾳ νὰ δικαιολογήσητε τὴν ἐσχάτως γενομένην (Μάϊος '67), διότι ἐγένετο, ὡς γράφετε, πρὸς διακοπὴν τῆς ὑπαρχούσης «φαύλης καταστάσεως». Διὸ καὶ συμπεραίνετε ἀκολουθῶς ὅτι «καλῶς ἀνεστάλη ἢ ἰσχὺς» τῶν Ἱερῶν Κανόνων «πρὸς καιρόν». Καὶ ἐπιλέγετε : «Δὲν ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος διὰ τοὺς Κανόνας, ἀλλ' οἱ κανόνες διὰ τὸν ἄνθρωπον»! . . . Ὅτι τὸ ἀνωτέρω συνιστᾶ κήρυγμα αὐτόχρημα ο ἰ κ ο υ μ ε ν ι σ τ ι κ ὸ ν καὶ διὰ τοῦτο οὐδέποτε ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιηθῆ ἀπὸ ὑμᾶς, μόλις εἶναι ἀνάγκη καὶ νὰ σημειώσωμεν. Καὶ τοῦτο, διότι ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἀγνοῆτε, ὅτι ὁ ἀπελθὼν Ἀθηναγόρας αὐτὸ τὸ σύνθημα περιέφερε παντοῦ καὶ πάντοτε, πρὸς . . . καταρράκωσιν τῆς δογματικῆς τε καὶ Κανονικῆς διδαχῆς τῆς Ὁρθοδοξίας!

«Ἡ ἱστορία σήμερον, γράφει εἰς τὸ μήνυμα τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1968, . . . καλεῖ τοὺς ὑπευθύνους τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀρχηγούς καὶ τὴν Ἱεραρχίαν, ὅπως, ἐπιστρατεύοντες τὴν Θεολογίαν ὡς θεραπαινίδα πλέον, καταστήσωσι μ ο ν α δ ι κ ὸ ν σ κ ο π ὸ ν τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν τὸν ΑΝΘΡΩΠΟΝ. . .».

Δεδομένου δὲ ὅτι ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος (συμπεριλαμβανομένων καὶ ἀναριθμητῶν ὀρθοδόξων ἱεραρχῶν), πᾶν ἕτερον ἐπιθυμεῖ ἢ τὴν διακράτησιν τῶν ἱερῶν κανόνων (παράβαλε Ἀθηναγόρα Λονδίνου, Ἰάκωβον Ἀμερικῆς κ.λ.π.), δύνασθε νὰ ἀντιληφθῆτε ὁποῖαν ναρκοθέτησιν ἐνεργεῖ εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας πᾶς ὁ κηρύττων ἢ ἐπικροτῶν τὰ ἀνωτέρω ἀδόκιμα καὶ ἀληθοφανῆ. Ἡ Ἐκκλησία, βεβαίως, ὑποχρεοῦται, ὡς μήτηρ γνησία καὶ φιλόστοργος νὰ ἐπιδεικνύη ἱκανῶς τὸ φιλάνθρωπον αὐτῆς πρὸς πᾶν ἀσθενὲς τέκνον της· οὐδέποτε ὅμως ἐπὶ καταλύσει τῶν βασικῶν ἀρχῶν δι' ὧν περικρατεῖται καὶ ὑφίσταται· ἡ διαφορὰ εἶναι τεραστία.

Ἡ ἄχρι τοῦδε ἱστορία παρομοίων περιπτώσεων ἔχει πολλὰ νὰ μᾶς διδάξῃ. Ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο. Ἐὰν ὑπῆρχε περίπτωσις ἐφαρμογῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν . . . καθάρσεων διὰ μᾶς τοιαύτης ὁδοῦ δὲν θὰ τὴν εἶχον ἀναζητήσει καὶ οἱ ἱεράρ-

και τῶν πρὸ ἡμῶν 19 αἰώνων ; Ἀσφαλῶς θὰ τὴν εἶχαν σκεφθῆ, ἀλλὰ οὐδέποτε τὴν ἐφήρμοσαν, προτιμήσαντες ν' ἀναμένουν μετὰ τοῦ ἀνεχομένου Θεοῦ τὰς ποικίλας ἀντικανονικότητας καὶ παρανομίας, παρὰ διὰ ἑτέρας ἀντικανονικῆς πράξεως καὶ πλέον ἐπικινδύνου διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἐκκλησίας νὰ προσπαθήσουν νὰ θεραπεύσουν(;) ἑτέραν τοιαύτην.

Τὸ πῶς ἡ δῆθεν ἀναστολὴ τῶν ἱερῶν Κανόνων ἐν τῇ περιπτώσει τῆς Ἀριστίνδην δημιουργεῖ θέμα καταλύσεως τῶν θεόθεν παρασχεθέντων τῇ Ἐκκλησίᾳ προνομίων καὶ ὀρίων θὰ τὸ ἴδωμεν εὐθὺς ἀμέσως. Ἐν πρώτοις ἡ λειτουργία τῆς Ἀριστίνδην προϋποθέτει καὶ στηρίζεται εἰς τὴν ἄμεσον ἐπέμβασιν τῆς πολιτείας εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἐκκλησίας μὲ ἀπροβλέπτους συνεπείας. Διότι σὰς ἐρωτῶμεν· εἶναι δυνατόν οἱ ἀσφαλῶς ὀλιγώτεροι καλοὶ ἐπίσκοποι νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἐφετὴν κάθαρσιν ἄνευ δίκης καὶ καταδίκης τῶν ποικίλως ἀντικανονικῶν συναδέλφων των ; Ἀσφαλῶς ὄχι ! Δεδομένου δὲ ὅτι οἱ πρὸς... ἐκκαθάρισιν ἐπίσκοποι ὁμοῦ μετὰ τῶν... δορυφόρων των, θὰ συνιστοῦν τὴν πλειοψηφίαν ἐν τῇ Ἱεραρχίᾳ, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ συγκρότησις Συνόδου, καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ καταδίκη τῶν ὑπευθύνων, ἄνευ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Πολιτείας ; Πότε δὲ ἡ Πολιτεία ἐνεργεῖ τι ἄνευ ἀνταλλάγματος ; Πότε δέ, ἐν συνεχείᾳ, ἐκ τῶν ἐπισκόπων, καὶ αὐτῶν εἰσέτι τῶν ἀρίστων, δὲν θὰ εὐρεθοῦν οἱ πρόθυμοι νὰ παράσχουν ταῦτα πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ δυστήνου δοξαρίου ; ..

Ἄλλ' ἄς δεχθῶμεν πρὸς στιγμὴν ὅτι εἰς τὸ Πηδάλιον τῆς Πολιτείας ὑπάρχει χρηστὸς ἀνὴρ, ὅστις καὶ διατίθεται εἰλικρινῶς διὰ τὴν... ἐκκαθάρισιν, ἄνευ ἀνταλλάγματός τινος. Ποῖος ὅμως ἐγγυᾶται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὅτι ὁ διάδοχος αὐτοῦ θὰ μείνῃ ἀνεπηρέαστος ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς Ἀριστίνδην καὶ δὲν θὰ θελήσῃ εἰς δεδομένην στιγμὴν, ἐπιθυμῶν νὰ ἐπιτύχῃ τὸν α' ἢ β' ἀντικανονικὸν σκοπὸν του, νὰ ἐκβιάσῃ τὴν Ἱεραρχίαν διὰ τοῦ μορμολυκείου τῆς... συγκροτήσεώς της ; Ποία δὲ ἀσφαλῆς καὶ νόμιμος ὁδὸς ἀπομένει κατόπιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πρὸς διεκδίκησιν καὶ περιφρούρησιν τῶν δικαιωμάτων της ἐκ παρομοίων ἐπιθέσεων ; Ἐὰν δὲ ληφθῆ ὑπ' ὄψει ὅτι πάντοτε θὰ ὑπάρχουν ἐν τῷ σώματι τῆς Ἱεραρχίας

καὶ φίλαρχοί τινες ἐπίσκοποι οἱ ὅποιοι, εἴτε πρὸς παραγκωνισμόν ἀξιωτέρων συναδέλφων των, εἴτε ἐξ εὐηθείας καὶ πρὸς ἐπίδειξιν ἀνυπάρκτων ἱκανοτήτων θὰ θελήσουν τὴν τοιαύτην μετὰ τῆς Πολιτείας συνεργασίαν, — παραβλέποντες τὰ τραγικὰ ἐπακόλουθα μιᾶς τοιαύτης πράξεως — ποῖος ὄρος ἢ περιπτώσις θὰ δικαιολογῆ καὶ τὸ ὄνομα κἂν τῆς οὕτω πως συγκροτουμένης συνόδου ; . . Ποῖαι δὲ τραγικαὶ καταστάσεις δὲν θὰ δημιουργηθοῦν, ὅταν, μεταβληθέντων τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, ἐπιθυμήσουν οἱ λοιποὶ τῶν ἱεραρχῶν νὰ τιμωρήσουν τοὺς . . ἀριστεῖς καὶ τοὺς ὑποτακτικούς των ; ! . .

Ἐὰν δὲ πάλιν τῆς Πολιτείας ἀγνοούσης ἢ οὐδόλως προτιθεμένης νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας, φαῦλοι τινὲς ἢ φ α τ ρ ι ἄ ζ ο ν τ ε ς εἰσηγηθοῦν ὅτι χρῆζει καθάρσεως τὸ ἐπισκοπικὸν σῶμα καὶ δεξιῶς προσεταιρισθοῦν καὶ τὴν Πολιτείαν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνωτέρω ἀνοσίου σκοποῦ των, σᾶς ἐρωτῶ, τίς θὰ δυνηθῆ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Καίσαρα, ὅταν — παραπλανηθεὶς ὑπὸ ἐπιτηδείων — θελήσῃ νὰ δημιουργήσῃ Ἄριστίνδην μέ . . ἀριστεῖς τοὺς εἰσηγητὰς τῆς . . καθάρσεως προφάσει δὲ τῆς ὑπάρξεως παρομοίων περιπτώσεων καὶ ἐν τῷ παρελθόντι ; ! . .

Οὕτως καὶ νὰ σ υ ν ἑ τ ρ ε χ ο ν καὶ νὰ μ ἦ σ υ ν ἑ τ ρ ε χ ο ν λόγοι καθάρσεως καὶ πάλιν ἢ ἐφαρμογὴ τῆς Ἄριστίνδην Συνόδου τυγχάνει ἀπόβλητος, καθόσον ἢ Ἐκκλησία διὰ τῆς προστασίας τοῦ Θεοῦ αὐτῆς Δομήτορος καὶ τῶν ἱερῶν της Κανόνων εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐπιλύῃ ἅπαντα τὰ προβλήματα τῆς. Σημειωτέον ὅτι ἢ ἀνωτέρω σκέψις δὲν εἶναι ἰδική μας, ἀλλὰ τοῦ . . «Ἐκκλησιαστικοῦ Ἀγῶνος», τεθεῖσα μάλιστα καὶ εἰς τὸν τίτλον τῆς πρώτης σελίδος αὐτοῦ : Τὴν παραθέτομεν :

«Νόμοι τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οἱ ἱεροὶ Κανόνες, ἀπόσταγμα σοφίας, συνέσεως καὶ πείρας ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς αἰώνων. Πιστεύομεν ἀκραδάντως ὅτι οὐδὲν πρόβλημα ἐκκλησιαστικὸν ὑπάρχει, τὸ ὅποῖον νὰ μὴ λύσῃ οἱ Κανόνες. Πᾶς περιφρονῶν τοὺς Κανόνας καὶ ζητῶν νὰ λύσῃ τὰ προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας ἄνευ τούτων προκαλεῖ θυέλλας καὶ συσσωρεύει συμφορὰς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν ἑαυτὸν του. Οἱ Κανόνες ἐκδικοῦνται τοὺς παραβάτας αὐτῶν. Πᾶς Ἱεράρ-

χης ἐτάχθη φύλαξ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, καὶ διὰ πᾶσαν παρά-
βασιν φέρει τὸ μερίδιον τῆς εὐθύνης του» (Νοεμβρ. 68 σελ.
1. Κύριον ἄρθρον.).

Ἐρωτήσατέ ποτε ἀγαπητέ μοι, μήπως καὶ ὑμεῖς φέρετε
τὸ «μερίδιον» τῆς εὐθύνης σας διὰ τὰ πραγματοποιηθέντα ἐν
τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπὸ τὸν Μάϊον τοῦ 1967 καὶ ἐφεξῆς ; . . Ἄλλὰ
πρὸς βαθυτέραν ἐξέτασιν τῆς συγχρόνου καταστάσεως καὶ
τοῦ ἀπαράδεκτου τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀριστίνδην, ἃς δεχθῶμεν
ὕ π ο θ ε τ ι κ ῶ ς, ὅτι ἐπετρέπετε ἢ συγκρότησίς της. Ψη-
λαφήσωμεν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τοὺς «ἀριστεῖς», οἵτινες
καὶ τὴν συνεκρότησαν, διὰ νὰ ἴδωμεν, ἐὰν φέρουν καὶ τὰ
σχετικὰ πρὸς διαξαγωγήν ἐνὸς τοιούτου ἔργου προσόντα, ἢ,
ἂν θέλετε, τὴν «καλὴν μαρτυρίαν» τοῦ παρελθόντος των . . .

Κατὰ πρῶτον ὁ πρόεδρος αὐτῆς Μητροπολίτης Πατρῶν
Κωνσταντῖνος προερχόμενος ἐκ μεταθέσεως, δὲν παρεῖχεν ἐγ-
γυήσεις σεβασμοῦ τῶν ἱερῶν κανόνων, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ δε-
ξιὸς συνεργὸς αὐτοῦ καὶ τῆς ὄλης ἐν συνεχείᾳ ἀντικανονικῆς
Συνόδου παραστάτης κυρὸς Διονύσιος Τρίκκης. Διὰ τὸν «Ἐκ-
κλησιαστικὸν Ἀγῶνα» οἱ τοιοῦτοι ἔπρεπε νὰ τυγχάνουν ὅλως
ἀκατάλληλοι χαρακτηρισθέντες ὑπὸ τοῦ ἰδίου παλαιότερον
«αὐτόκλητοι» καὶ παράνομοι», ἐνῶ ὁ συντάκτης τῆς «Σπίθας»
ἐρμηνεύων τοὺς σχετικούς ἱεροὺς κανόνας ἀπῆτει διὰ τοὺς
τοιούτους ἰσόβιον ἀποχὴν ἀπὸ τὴν ἱεουργίαν τοῦ φρικτοῦ
Μυστηρίου ὡς καὶ τὴν τῶν θείων ἀγιασμάτων Μετάληψιν!
(«Σπίθα», Δεκ. '66).

Καιρὸς ὅμως νὰ ἴδωμεν καὶ τὰ ἔργα των ἐν πάσῃ βρα-
χύτητι.

α'. Ἐξέλεξαν ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ἄνδρα τελεί-
ως ἄγνωστον εἰς τὸν ἀγωνιστικὸν στίβον τῆς Ἐκκλησίας, ἄν-
δρα καθ' ὑμᾶς «ἄκαπνον» ὡς μακρὰν τοῦ πολεμικοῦ μετώπου
τῆς Ἐκκλησίας σχολάζοντα, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ προκαλέσαντα
ταραχὴν ἐν τῷ στρατοπέδῳ αὐτῆς, διὸ καὶ ἠναγκάσθη ὁ συν-
τάκτης τῆς «Σπίθας» νὰ τὸν ἐλέγξῃ δημοσίᾳ εἰς τὰ ὑπ' ἀριθμ.
158, 169, 205 καὶ 206 τεύχη αὐτῆς. Παραθέτομεν ὅποια ἐγρά-
φοντο ἐν τῷ ἀνωτέρῳ φυλλαδίῳ πρὸς τὰ περιοδικὰ «Ἀνά-
πλασις» καὶ «Ἐνορία», ὅταν ταῦτα, ὅλως μονομερῶς, ἐτάχθη-
σαν ὑπὲρ τοῦ κ. Κοτσώνη.

« Ἄλλ' ἠρωϊκὰς μάχας ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἔδωκεν μόνον ὁ ὑφ' ὑμῶν σήμερον ὑμνολογούμενος καὶ δοξολογούμενος πρωθιερεὺς τῶν Ἀνακτόρων! Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν σας μᾶς ἐρωτοῦν καὶ σᾶς ἐρωτῶμεν ποῦ ἔδωκε τὰς μάχας ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ὁ εὐνοούμενός σας κληρικός; Μήπως ὡς ἀδελφὸς τῆς Ἱ. Μονῆς Πετράκη καὶ ὡς ἐφημέριος ἐν τῷ ἱ. Ναῶ Ἀγ. Σπυρίδωνος Βατραχονησίου; Μήπως ὡς ἱερεὺς καὶ ἱεροκῆρυξ στρατιωτικῆς μονάδος ἐν καιρῷ πολέμου; Μήπως εἰς τὸ Προτεσταντικὸν συνέδριον τοῦ Evanston; » (« Σπίθα », No 205.).

Ἡμεῖς δὲ ἀκολουθῶς θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν σήμερον: Μήπως ἐπὶ τῇ σκανδαλώδει κηδεῖα τοῦ ὑβριστοῦ τῆς πίστεως ἡμῶν Καζαντζάκη; Μήπως ἐπὶ Ἐ. Παπανούτσου; Μήπως ἐπὶ τῇ καταπτύστῳ καὶ ἐπὶ προσβολῇ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ ἀγίων Πατέρων ἄρσει τῶν ἀναθεμάτων Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἢ, τὰς ποικίλας συμπροσευχὰς τῶν προκαθημένων τῶν δύο ἀνωτέρω Ἐκκλησιῶν; Ἀσφαλῶς εἰς μάτην θὰ ἀναζητήσῃ τις νὰ ἴδῃ τὸν ἀνωτέρω κληρικὸν ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς ποικίλως προδιδομένης ὀρθοδόξου διδαχῆς! Ἄλλ' ἂς ἔλθωμεν καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν λοιπῶν ἔργων τῆς ὑπ' ὄψει Συνόδου.

β'. Ἐπιτυχάνεται ἐκλογὴ ἀρχιερέων ἐκ τῆς γνωστῆς θρησκευτικῆς ὀργανώσεως « ΖΩΗ » ἐπὶ κατάφρονήσει πολιῶν ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ δημιουργίαν οὕτω φ α τ ρ ί α ς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

γ'. Καταργεῖται ἀπολυταρχικῶς τῷ τρόπῳ τὸ σῶμα τῆς Ἱεραρχίας ἐπὶ τρία συνεχῆ ἔτη, ἵνα μετὰ πινος ἀναπαύλης συνεχισθῇ δι' ἕτερα τρία καὶ πλέον!

δ'. Ψηφίζεται Καταστατικὸς Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας ἐ ρ ἡ μ ἦ ν καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς γνώσεως τῆς Ἱεραρχίας, ὅστις Κ. Χάρτης οὐ μόνον θέτει εἰς τὸ π ε ρ ι θ ῶ ρ ι ο ν ὑπὲρ τοὺς 800 ἱεροὺς Κανόνας, ἀλλὰ καὶ σύνολος ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος κηρύσσεται « Νομικὸν πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου », ὅπερ ἠνάγκασε τὸν σεβασμ. Σιατίστης κ. Πολύκαρπον νὰ γράψῃ :

«Ἐνῶ ὁ νῦν Καταστατικὸς Χάρτης ὁ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 126/1969 Νομοθετικοῦ Διατάγματος περιβληθεὶς τὸ κῦρος τοῦ Νόμου τοῦ Κράτους, ὁ καταρτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Ἀριστίνδην Συνόδου καὶ ἐρήμην τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, αὐτὸς ἤδη, ἐπισημῶς καὶ τελεσιδίκως ΑΠΕΚΟΨΕ τὴν κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις ἐστὶν ὁ Χριστὸς, καὶ ἀντ' αὐτῆς ἔθεσε τὸν Νόμον τοῦ Κράτους, αὐτὸς δὲ ὡς κεφαλὴ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου "Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος", αὐτὸς θὰ κατευθύνῃ τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς κεφαλὴ πλέον, ὅπου βούλεται, καὶ εἰς τὴν ΔΙΑΛΥΣΙΝ ἀκόμη».⁴

ε'. Ἐπιτυγχάνεται «ἐκπαραθύρωσις» πολλῶν ἱεραρχῶν διὰ τοῦ ἀντικανονικοῦ τρόπου ὀρίου ἡλικίας «διατάξεως πρωτοφανοῦς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας» (ἤτοι ἡ ΛΣΤ' Συντακτικὴ πρᾶξις). Διὰ τὰς τοιαύτας «ἐκπαραθυρώσεις» ἔγραφεν ἡ ἐφημερίς σας.

«Ἀντικανονικοὶ τρόποι ἐξοντώσεως ἱεραρχῶν... Ἐξόντωσις ἱεραρχῶν διὰ ἱατρικῆς ἐξετάσεως... Ἄλλ' ἢ τοιαύτη μέθοδος ἐκπαραθυρώσεως τῶν ἱεραρχῶν δὲν εἶνε τιμία. Καὶ ἄλλοτε ἡ ἐφημερίς μας ἐτόνισεν, ὅτι ἡ κάθαρσις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶνε ἀναγκαία, ἀλλὰ πρέπει νὰ στηρίζεται ἐπὶ κανονικῶν βάσεων». (Ε.Α. Δεκ. 1969, σ. 4.).

Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ στηρίζεται ἐπὶ κανονικῶν βάσεων», ἐφ' ὅσον ἐρήμην τῶν ἱερῶν κανόνων οἱ τὰ ἀνωτέρω ἀντικανονικὰ ἐνεργοῦντες ἐλάμβανον τὴν ἀρχήν; Δὲν ἐξετάζομεν ἐπίσης τὰς λόγῳ τοῦ ἀνωτέρου Νόμου γενομένας πνευματικὰς μοιχείας, ἤτοι τὰς ἐπιβάσεις ἐνίων ἐκ τῶν νέων Μητροπολιτῶν εἰς τοὺς θρόνους τῶν ἤδη ζώντων προκατόχων των!..

στ'. Κατορθοῦται ἡ ἔκδοσις τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 214/1967, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ὁποίου ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Δικαιοσύνη τῆς Ἑλλάδος «παρουσιάζεται ἀντικειμένη ὄχι ἀ-

4. Μητροπολ. Σιατίστης Πολυκάρπου Λιώση, «Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ Θεοσούστατον ἴδρυμα καὶ οὐκὶ Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου», Ἀθῆναι 1969, σ. 37.

πλῶς πρὸς τὸ Κανονικόν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνθρώπινον Δίκαιον», διὸ καὶ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 521/26-2-68 ἐγγράφου της πρὸς τὸν κ. Ἱερώνυμον διεμαρτύρητο ὅτι «πλήττει τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τοῦ Δικαίου τῆς Ἐκκλησίας» ! (Δὲν ἐξετάζομεν ἐπίσης ἐνταῦθα τὰς ποικίλας συμπαραστάσεις καὶ ἐπικροτήσεις τῆς ἀνωτέρω Συνόδου εἰς τὰς αἵρετικὰς δηλώσεις καὶ ἐνεργείας τοῦ «Προφηταποστόλου» τοῦ Φαναρίου. . .)

Πῶς λοιπὸν κατόπιν τῶν ἀνωτέρω δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν, ὅτι «ἐπ' ἀγαθῶ ἀνεστάλη καὶ ὄχι ἐπὶ κακῶ» ἡ ἰσχὺς τῶν ἱερῶν Κανόνων, ὡς ἰσχυρίζεσθε; «Ἀγαθόν, δι' ὑμᾶς εἶναι καὶ ἦτο, ὅτι κατῆλθον τινὲς τῶν ἐπισκόπων ἐκ τῶν θρόνων των, ὡς μὴ διαθέτοντες τὴν ἕξωθεν «καλὴν μαρτυρίαν» ; Διατί δὲν ἠριθμήσατε τὰ λοιπὰ δεινὰ τῶν. . . ἀρίστων σας ; Διατί ἐλησημονήσατε ἐν προκειμένῳ, ὅτι ὁ πιστὸς δὲν ἐντέλλεται ὑπὸ τῶν ἰ. κανόνων, ὅπως ἀπομακρύνηται τοῦ ἀνηθικοῦ ἐπισκόπου του, ἀλλὰ μόνον ἐκ τοῦ καινοτόμου καὶ αἵρετικὰ κηρύττοντος δόγματα ἢ καὶ ἐπικροτοῦντος ; Ἐν ἄλλοις λόγοις, διὰ τὰς σημερινὰς ἐπικροτήσεις τοῦ κ. Ἱερωνύμου διὰ τὴν πορείαν τοῦ «μεγάλου» καὶ «ἀνυπερβλήτου» ἡγέτου τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀθηναγόρου θὰ ἔπρεπε πρὸ καιροῦ νὰ εἴχετε κατέλθει εἰς διαμαρτυρίαν αἰτοῦντες τὴν ἄμεσον διακοπὴν τῆς ἀνωτέρω συμπλεύσεως καὶ ἐπικροτήσεως καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν πρώτην ἢ καὶ δευτέραν ἀρνητικὴν στάσιν του νὰ διεκόπτετε πᾶσαν μετ' αὐτοῦ ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν. Τὸ ἐπράξατε ; Ἀσφαλῶς ὄχι ! Τότε πρὸς τί τὰ ἐγκώμια εἰς τὸν ἡρωϊκὸν ἄγιον Θεόδωρον τὸν Στουδίτην καὶ οἱ λοιποὶ μέχρι. . . διαμαρτυρίας ἀγῶνες σας ; Μήπως καὶ ἐν τῷ Παπισμῶ δὲν ἔχομεν ἀναριθμήτους. . . συντηρητικοὺς ἐπικριτὰς καὶ δεινοὺς τῆς πορείας τοῦ Πάπα ἐλεγκτὰς ; !. . Μὴ μᾶς ἀναγκάζετε λοιπὸν νὰ κατερχώμεθα εἰς ἀνεπιθυμήτους παραλληλισμούς.

Τοὺς περὶ Ἀριστίνδην συλλογισμοὺς σας ἠθελήσατε νὰ ἐνισχύσητε καὶ διὰ τῆς ἀναδρομῆς εἰς τὴν ἐνεργηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου οἰκονομικῶς περιτομὴν τοῦ Τιμοθέου. Ἐπ' αὐτοῦ θ' ἀπαντήσωμεν οὐχὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ πέντε πανεπιστημιακοὶ διδάσκαλοι διὰ μιᾶς προσφάτου μελέτης των.

«Ὁ Παῦλος ὑπέβαλε τὸν Τιμόθεον εἰς περιτομήν, ἵνα καταστήσῃ αὐτὸν αἰδέσιμον καὶ ἀδιάβλητον μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων κατέλιπε τότε αὐτόν, υἱὸν ἐθνικοῦ καὶ μητρὸς Ἰουδαίας, κήρυκα τοῦ Εὐαγγελίου ἐν και-

ροῖς, καθ' οὓς δὲν εἶχε προκύψει ἡ ὑπὲρ τῆς τηρήσεως τῶν νομικῶν διατάξεων ὡς ὑποχρεωτικῆς εἰς σωτηρίαν ὑπὸ τῶν Ἰουδαϊζόντων σφοδρὰ διένεξις. Βραδύτερον κατ' οὐδένα λόγον ἔστειλεν, ἵνα περιτμηθῇ καὶ ὁ Τίτος, «διὰ δὲ τοὺς ψευδαδέλφους». Καὶ συνεχίζοντες προσθέτουν ὅτι «ἡ ὑποχώρησις ἐν τῇ Οἰκονομίᾳ ὑπῆρξε μικρά, ἐν τοῖς κατ' οὐσίαν ἀδιαφόροις, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ Τιμοθέου, ἡ πραγματοποίησις δ' αὐτῆς δὲν ἐδημιούργησε προηγούμενον ὑποχρεοῦν εἰς συμμόρφωσιν πρὸς αὐτὸ καὶ εἰς μελλούσας περιπτώσεις».⁵

Συνεπῶς ποίαν σχέσιν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχη ἡ ἀνωτέρω περίπτωσις οἰκονομίας τοῦ Ἀποστόλου εἰς ἐποχὴν μὴ ὑπάρξεως ἱερῶν Κανόνων καὶ μάλιστα ἐπὶ θέματος «ἐν τοῖς κατ' οὐσίαν ἀδιαφόροις», μὲ τὴν περίπτωσιν τῆς Ἀριστίνδην Συνόδου, ἥτις τότε καὶ μόνον εὐοδοῦται καὶ συγκροτεῖται, ἀφοῦ προηγουμένως... ἀπορριφθῇ τὸ ἱ. Πηδάλιον ; !..

Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ὁ τῆς τηρήσεως τῆς κανονικῆς ἀκριβείας θερμὸς ἐραστής, συγχρόνως ὅμως καὶ ὁ ἄριστος τῆς οἰκονομίας ἐρμηνευτής, γράφει : «Οἰκονομίας γὰρ ὄρος, μήτε τί τῶν κειμένων ἀθετεῖν μήτε ἐφ' ᾧ οἶόν τε μικρὸν ὑφεῖναι κατὰ καιρὸν καὶ λόγον». Καὶ ἐξηγούμενον : «Διότι ὁ τέλειος ὀρισμὸς τῆς οἰκονομίας ἀπαιτεῖ, ὅπως μήτε τι ἀπὸ τὰ γεγραμμένα καὶ ὑπάρχοντα νὰ ἀθετῆται κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς, ἀλλ' οὔτε καὶ κάτι ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θὰ ἠδύναντο νὰ οἰκονομηθοῦν νὰ παραβλέπηται, ἐφ' ὅσον θὰ τὸ ἀπῆται τοῦτο ὁ καιρὸς καὶ ἡ εὐλογος περίπτωσις».

Συνεπῶς πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὁμιλῆτε περὶ οἰκονομίας εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς Ἀριστίνδην τοῦ 1967, ὅταν καταστρατηγῆται πληθὺς ἱερῶν κανόνων καὶ μόνον διὰ τὴν σύστασίν τῆς, πολλῶ δὲ μᾶλλον ἐν τῇ κατόπιν λειτουργίᾳ τῆς; Ἡ μήπως δι' ὑμᾶς βαρύτητα καὶ σημασίαν ἔχει μόνον ἡ ὑπὸ τὸν στενὸν ὄρον ἔννοια τῆς ἠθικῆς, ἣν καὶ διεκήρυξεν, ὅτι θὰ «διακονήσῃ» ἡ ἀνωτέρω Σύνοδος (ἄγνωστον ἄλλως τε καὶ

5. «Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Οἰκονομία», ὑπόμνημα τῶν Πανεπιστημιακῶν Διδασκάλων : Π. Μπρατσιώτη, Π. Τρεμπέλα, Κ. Μουρατίδου, Α. Θεοδώρου, Ν. Μπρατσιώτου, πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, Ἀθῆναι 1972, σ. 30.

τοῦτο χρῆμα σφόδρα δυνάμενον ν' ἀπατήσῃ καὶ τοὺς δεινότερους τῶν ψυχολόγων), οὐκ ὅμως καὶ ἡ λοιπὴ καταστρατήγησις τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ;

Ἐὰν ἐγράφετε τὰς ἀνωτέρω δικαιολογίας ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν «ἀρίστων» θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἐπιείκεια εἰς τὸν κριτὴν τῶν λόγων σας, τὸ νὰ συνηγορῆτε ὅμως ἐν ἔτει 1972 ὑπὲρ αὐτῆς, τοῦτο ἀποτελεῖ οὐ μόνον ἔλλειψιν ταπεινώσεως πρὸς παραδοχὴν τοῦ σφάλματος τῶν δημοσίων ἐκφρασθέντων καὶ κηρυχθέντων ἀκρίτων φωνῶν σας «κάθαρσις, κάθαρσις» — ἐνῶ ἔπρεπε νὰ εἴχετε προβλέψει ὁποῖοι οἱ καιροφυλακτοῦντες νὰ ἐπωφεληθῶσι ἐκ ταύτης — ἀλλὰ καὶ διάθεσιν ἐμμονῆς εἰς τὸ «ἀλάθητον» αἰσθητήριον τῆς ἱεραποστολικῆς σας δραστηριότητος, πρᾶγμα δημιουργοῦν ὄντως πολλὰ ἐρωτηματικά εἰς τοὺς ἐπαίοντας τῶν ἀναγνωστῶν σας...

Κατόπιν πάντων τούτων τὸ συμπέρασμα ἐξάγεται ἀβιάστως. Ἡ Ἀριστίνδην Σύνοδος οὔσα ἔκφρασις ἀ ν τ ι κ α ν ο ν ι κ ῆ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλκύσῃ — τοῦλάχιστον τὸν «π. Αὐγουστῖνον» — ὥστε διὰ τῆς χειροτονίας του νὰ ἐπικροτήσῃ τὴν δημιουργίαν της, ὡς καὶ τὸν πρῶτον αὐτῆς καρπὸν, τὸν κ. Ἱερώνυμον, πολλῶ δὲ μᾶλλον ν' ἀναλάβῃ καὶ Μητρόπολιν, τῆς ὁποίας ἐπίσκοπος εἰσέτι ἔζη, τῶν νόμων τῆς Πολιτείας, δι' ὧν οὗτος ἀπεμακρύνθη τοῦ θρόνου του μὴ δυναμένων νὰ κατισχύσουν τῶν ἱερῶν Κανόνων.

Τὸ ἀνωτέρω πιστοποιεῖται ἄλλως τε καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς νῦν... συμμαχίας σας μετὰ τοῦ κ. Ἱερωνύμου ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε, ὡς θέλομεν νὰ πιστεύωμεν θὰ ἀπέλαυεν οὗτος, ἐὰν δὲν ἤθελε χειροτονήσῃ τὸν πνευματικὸν ὑμῶν πατέρα... Τὰ περισσότερα δὲν θὰ ἀπέτελουν ἀσφαλῶς ἔκφρασις φρονίμων...

* * *

4.— Εἰς τὴν ἄλυσιν τῶν... δικαιολογιῶν σας περιέχονται καὶ τὰ κατωτέρω : Δὲν λέγομεν· «Ἐπειδὴ αἱ ἄλλαι Ἐκκλησίαι κοινωνοῦν μεθ' ἡμῶν, διὰ τοῦτο εἴμεθα ὀρθόδοξοι», ἀλλὰ λέγομεν· «Ἐπειδὴ εἴμεθα Ὀρθόδοξοι, διὰ τοῦτο αἱ ἄλλαι Ἐκκλησίαι κοινωνοῦν μεθ' ἡμῶν». Ἄς ἴδωμεν λοιπόν, ποῖαι αὗται αἱ ἄλλαι Ἐκκλησίαι καὶ ποῖος ὁ βαθμὸς τῆς ὀρθοδόξου

πορείας των, ὥστε ἡ μετ' αὐτῶν κοινωνία νὰ περιποιῆ εἰς ὑμᾶς τιμὴν καὶ ἀπόδειξιν, ὅτι πορεύεσθε ὀρθοδόξως, ὡς γράφετε.

Κατ' ἀρχὴν τὸ πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, ὡς εἶναι γνωστόν, ἀποτελεῖ ἀπὸ καιρὸν πηγὴν καὶ πομπὸν τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὑπὸ τὴν ποιμαντορίαν τοῦ «ἀειμνήστου καὶ μεγάλου ἐν Πατριάρχαις» Ἀθηναγόρα, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ κ. Ἱερωνύμου, μὲ δυστυχῶς διάδοχον τούτου — θρόνῳ τε καὶ τόπῳ — Δημήτριον τὸν Α', ὡς ὁ ἴδιος ἀπέδειξεν ἑαυτὸν διὰ τοῦ ἐνθρονιστηρίου του λόγου ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ παραθέτομεν ἐκφραστικὸν τμημα.

«Ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης... χαιρετίζομεν τὸν Ἀγιώτατον καὶ Μακαριώτατον Πάπαν Ρώμης Παῦλον τὸν ΣΤ' καὶ ΠΡΩΤΟΝ ἐν ἴσοις ΕΝ ΤΗΙ ΚΑΘΟΛΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ἀδελφὸν σεβάσιμον καὶ πρεσβύτερον... Καὶ διαδηλοῦμεν τὴν π ρ ό θ ε σ ι ν ἡμῶν, ὅπως, ἐν π ι σ τ ό τ η τ ι πρὸς τὴν ἄχρι τοῦδε γραμμῆν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀκολουθήσωμεν τὴν ΑΓΙΑΝ καὶ ΜΕΓΑΛΗΝ γραμμῆν τοῦ μεγάλου προκατόχου ἡμῶν, τοῦ ἀοιδίμου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα τοῦ Α' διὰ τὴν ἐν Πανορθόδοξῳ συμπνοίᾳ διαχριστιανικὴν ἐνότητα».

Τίς εὐσεβῆς καὶ φιλόθεος δὲν φρίττει ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἀνωτέρω; Καὶ ὅμως ὑπῆρξε «συντηρητικὸς» τις, ὅστις οὐ μόνον δὲν ἔφριξεν, ἀλλὰ καὶ ἐπεκρότησεν! Ποῖος; Ὁ μόλις πρὸ μηνῶν χαρακτηρίσας ἑαυτὸν ὡς «τὸν ὀρθοδοξότερον παντὸς ἄλλου»!.. Τὸ ὄνομά του εἶναι πολὺ γνωστόν: Αὐγουστῖνος Καντιώτης. Γράφομεν τὰ ἀνωτέρω, διότι μετὰ ψυχικοῦ ἄλγους ἀνεγνώσαμεν εἰς τὴν πρὸς τὸν νέον Πατριάρχην ἐπιστολήν του, ὅτι μνημονεύει τοῦ ὀνόματός του καὶ μάλιστα «μετὰ βαθείας συγκινήσεως»... (Ε.Α. Ὀκτ. σ. 5.).

Προσθέτει δὲ χαρακτηριστικῶς ὅτι τὴν ἄνοδον τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου ἐπεκρότησεν «ἡ ἕξωθεν μαρτυρία τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ» (ποῖον λαὸν ἐννοεῖ ;, ἐνῶ συγχρόνως «ἔπαυεν ὁ κλύδων τοῦ ἱστορικοῦ Φαναρίου»...)

Πόθεν ἤντησε τὰ ἀνωτέρω συμπεράσματα ὁ σεβασμιώτατος ; Δὲν συνεκινήθη οὐδόλως, ἐκ τοῦ ὅτι διὰ τοῦ ἐνθρονιστηρίου του λόγου ὁ νέος Πατριάρχης διεκήρυξε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ, ὅτι ἀναγνωρίζει τὸν Πάπαν «πρῶτον ἐν ἴσοις ἐν τῇ κ α θ ό λ ο υ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ» καὶ ὅτι ΠΡΟΘΕΣΙΣ του

εἶναι «ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἀγίαν καὶ μεγάλην γραμμὴν» τοῦ ἀπελθόντος Ἀθηναγόρα ; Τίς δὲ πάλιν ἀγνοεῖ ὅτι ὁ ἀποθανὼν γηραιὸς τοῦ Φαναρίου ὑπῆρξεν αἵρετικός ; Πῶς κατόπιν τούτου ἐτόλμησεν ὁ σεβασμιώτατος νὰ ἐπαινέσῃ τὸν Δημήτριον τὸν Α', ὑμνητὴν καὶ διάδοχον ἐνὸς αἵρετικοῦ, καθ' ἣν στιγμήν αἱ φωναὶ τῶν ἀγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐντέλλονται ὅτι : «ὁ μὴ λέγων τ ο ῖ ς α ἰ ρ ε τ ι κ ο ῖ ς ἀ ν ά θ ε μ α , ἀ ν ά θ ε μ α ἔ σ τ ω» ; !.. Εἰλικρινῶς λυπούμεθα ἐκ καρδίας διὰ τὴν νέαν καὶ ἔτι μεγαλυτέραν πτώσιν τοῦ πνευματικοῦ ὑμῶν πατρός : Καιρὸς ὅμως νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν λοιπῶν μεθ' ὑμῶν κοινωνικῶν ἐκκλησιῶν.

Τὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων εἶναι τοῖς πᾶσιν γνωστόν ὅτι ἐκ τοῦ παρελθόντος ἤδη ἀποτελοῦν ἀρίστους ὑπηχητὰς καὶ συνοδοιπόρους τοῦ Οἴκ. θρόνου, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ βελτιοῦται ἢ ἄχρι τοῦδε οἰκουμενικῆ δραστηριότητος τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Νικολάου λόγῳ τῶν ἐσχάτως ἀ ν ε π ι σ ῆ μ ω ν δηλώσεών του, τὴν στιγμήν, ὅπου δὲν ἀπεκήρυξε διὰ τῆς διακοπῆς τῆς κοινωνίας τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὰ πάσαι ὑπ' αὐτοῦ λεχθέντα, ὡς καὶ τοὺς πρωταθλητὰς τῆς ἀνωτέρω κακοδοξίας. Γράφομεν τοῦτο, διότι διὰ παρομοίων δηλώσεων καὶ ὁ ἀποθανὼν Πατριάρχης προσεπάθει κατὰ καιροῦς νὰ καθησυχάζῃ τὰς ἐξεγειρομένας συνειδήσεις τῶν ὀρθοδόξων, ὥστε νὰ συνεχίζῃ κατόπιν πλέον θρασοῦς τοὺς φιλενωτικούς τοῦ ὑστερισμοῦς... Ἀπομένει, τέλος, νὰ ἐξετάσωμεν τὰς Σλαυϊκὰς Ἐκκλησίας. Δι' αὐτὰς ὑμεῖς οἱ ἴδιοι ἐγράφετε λίαν προσφάτως : «... ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία εἰς τὰς χώρας αὐτὰς εἶνε δούλη, κατευθυνομένη ὑπὸ τῶν ἀθέων, εἰς τρομερὸν βαθμὸν ἔνοχος καὶ νεκρά». (Ε.Α., Σεπτ. '72). Καὶ ἀλλαχοῦ : «Τὸ θλιβερόν εἶνε ὅτι μὲ ἕν τοιοῦτον ἄθεον καὶ πολέμιον τῆς χριστιανικῆς πίστεως καθεστῶς συνεργάζεται ἡ λεγομένη Ρωσικὴ Ἐκκλησία». (Τὸ διατί ὅμως ὁ κ. Ἱερώνυμος παρασημοφορεῖ ἐρχόμενον εἰς Ἀθήνας τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀνωτέρω Ἐκκλησίας, ὑμεῖς δὲ συνεχίζετε νὰ κοινωνῆτε μετ' ἀμφοτέρων πότε θὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσητε ;). Ἐν τῷ αὐτῷ ἐπίσης φύλλῳ τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ Ἀγῶνος» καὶ ἐν σελ. 3, ὁ σεβ. κ. Αὐγουστῖνος γράφει : «Ἐ ν ο χ ο ι π α ρ α

βάσεως τῶν ἱερῶν κανόνων εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὄλαι αἰ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι τῆς Ὁρθοδοξίας»!..

Συνεπῶς δὲν νομίζομεν, ὅτι δημιουργεῖ αἰτίαν καυχήσεως τὸ γεγονός, ὅτι σᾶς κοινωνοῦν αἰ ἀνωτέρω Ἐκκλησίαι, οὐδὲ πάλιν γίνεται αἰτία ἐκδόσεως πιστοποιητικοῦ... Ὁρθοδοξίας ἢ ἀνωτέρω κοινωνία, ὡς ἠθελήσατε νὰ ἰσχυρισθῆτε. Ἀλλὰ μήπως ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία, κατὰ τὰ τελευταῖα ἰδίως πέντε ἔτη, πορεύεται ὀρθοδοξότερον τῶν Σλαβικῶν Ἐκκλησιῶν ; Ἴδου τί ἐγράφετε καὶ περὶ αὐτῆς ἤδη ἀπὸ τὸ 1969.

«Τὸ δὲ χειρότερον ἐξ ὄλων, τὸ οἰκουμενιστικὸν καὶ συγκρητιστικὸν πνεῦμα τοῦ Κων-λεως Ἀθηναγόρου καὶ τοῦ Ἀμερικῆς Ἰακώβου, πνεῦμα πλάνης, αἵρέσεως καὶ ἀπιστίας, καταλλήλως προπαγανδιζόμενον ἐν ὀνόματι μιᾶς κακῶς νοουμένης καὶ ἐκφυλισμένης ἀγάπης, ἔχει διαβρώσει πολλὰς συνειδήσεις... Σύγχρονοι «μῦθοι», μὲ τοὺς ὁποίους ὁ σατανᾶς γαργαλίζει τὰς ἀκοάς των, εἶνε ἡ «Οἰκουμενικὴ Κίνησις» καὶ ἡ «Ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν», ὡς ταῦτα ἐννοοῦν ὁ Ἀθηναγόρας, ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ συνοδοιπορία των. Ἐσχάτως μάλιστα ὁ προϊστάμενος τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τῶν Ἀθηνῶν προέβη καὶ εἰς τοῦτο τὸ τολμηρόν· Μετέδωκε τὰ Ἄχραντα Μυστήρια εἰς εἴκοσι Παπικούς»!!.. (Ε.Ε., Σεπτ. σ. 1.).

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω καὶ ἄκων τις ἀναμνησκέται τῶν λίαν ἐπικαίρων λαϊκῶν γνωμικῶν : «Πές μου τοὺς φίλους σου νὰ σοῦ πῶ ποῖος εἶσαι», καὶ τὸ ἐπίσης ἐπιτυχές : «Ὁμοῖος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει»...

* * *

Ἐν τῇ ἀπέλπιδι προσπαθεῖα σας, ὅπως μᾶς παρουσιάσητε ἀντιφατικοὺς καὶ ἀντινομικοὺς ἅμα, μὴ διαθέτοντες δὲ πρὸς τοῦτο ἴδιον ἡμῶν λόγον πρὸς στηριγμόν, καταφεύγετε εἰς τὰς ὑποθέσεις ἰσχυριζόμενοι ὅτι... «φαινόμεθα» μᾶλλον ἀποδεχόμενοι τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν αἵρετικὴν καὶ ἄνευ Μυστηρίων. Ἐνῶ τῇ ἀληθείᾳ, τὴν ἐχαρακτηρίσαμεν ἐν τῇ πλειονότητι αὐτῆς καινοτόμον καὶ οἰκουμενιστικὴν, ὀδηγοῦσαν προοδευτικῶς τὰ ποιμνία της εἰς τὴν λεωφόρον τῆς αἵρέσεως, διὸ καὶ ἐδέχθημεν τὸ «δογματικῶς ὑποστατόν» τῶν Μυστηρίων της. Κατ' ἀκολουθίαν ποῦ βλέπετε τὴν «κραυγαλέαν ἀντιφατικότητα» ἡμῶν, ὥστε νὰ ἐρωτᾶτε : Πῶς μιᾶς αἵρετικῆς

ἐκκλησίας δύνανται νὰ εἶνε ἔγκυρα τὰ μυστήρια ; ». Ἀπλούστατα, διότι ἡ λέξις «αἵρετικῆς» ἐτέθη ὑφ' ὑμῶν καὶ μόνον σκοπῶς πρὸς ἐξαγωγὴν συμπερασμάτων κατὰ... βούλησιν ! Σᾶς ἐρωτῶμεν : ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας καὶ προϋποθέσεις δύναται νὰ εὐδοκιμήσῃ θεολογικὸς διάλογος καὶ συζήτησις ἀποσκοποῦσα εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας ;

Ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω ὅμως ἐπιθυμοῦμεν νὰ παρατηρήσωμεν τὰ κάτωθι. Συνεχῶς διαμαρτύρεσθε ὅτι τινὲς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν σᾶς ἀποκαλοῦν αἵρετικούς καὶ συνεπῶς ἄνευ Μυστηρίων. Μὴ ἀνεχόμενοι τοῦτο, ζητεῖτε ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν των καὶ τὸν Συνοδικὸν των... ἀφορισμόν. Ἄπ' ἐναντίας πάλιν ἡμεῖς, ἀποδεχθέντες τὴν θεολογικωτέραν ἀποψιν τῆς προοδευτικῶς αὐξανομένης κακοδοξίας καὶ αἵρεσεως καὶ συνεπῶς τὴν μὴ ἀπώλειαν τῆς Χάριτος ἐκ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τὴν βαρεῖαν αὐτῆς νόσον λόγῳ τῆς ἀνωτέρω διαγωγῆς της (καὶ τοῦτο, διότι πάντα ἐν τῷ φυσικῷ καὶ πνευματικῷ κόσμῳ *ί ε ρ α ρ χ ο ὕ ν τ α ι* καὶ ὡς διὰ *κ λ ί μ α κ ό ς* τινος τελειοῦνται), καὶ πάλιν κρινόμεθα ἀπὸ ἡμᾶς ὡς μὴ «γνωρίζοντες τί γράφομεν καὶ περὶ τίνων διαβεβαιούμεθα»)!.. Πῶς νὰ μὴ ἐνθυμηθῆ τις ἐνταῦθα τὸ σχετικὸν καὶ λίαν ἀρμόδιον εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν Κυριακὸν λόγον : «Ἦλθε γὰρ Ἰωάννης μήτε ἐσθίων μήτε πίνων καὶ λέγουσι· δαιμόνιον ἔχει· ἦλθεν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐσθίων καὶ πίνων, καὶ λέγουσιν· ἰδοὺ ἄνθρωπος φάγος καὶ οἴνολόγος»!..⁶

Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἀνωτέρω περίπτωσιν τῆς μερίδος ἐκείνης τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ὑπὸ τῆς ὁποίας καὶ θεωρεῖσθε ἄνευ Χάριτος ἤδη ἐκ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας. Διατί δὲν ἐρωτήσατε ποτέ ἑαυτοὺς *τί ς* ἔδωκεν αὐτοῖς τὸ δικαίωμα διὰ νὰ ἐκφέρουν μίαν τοιαύτην ἀκραίαν καὶ ἀπαράδεκτον κρίσιν ; Διατί ἀγνοεῖτε πεισιμόνως τὸ λόγιον τοῦ Κυρίου : «Οὐαὶ δι' Ὁ ὅ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται» ; Καὶ τίς ἀγνοεῖ τοὺς πρωταγωνιστὰς τῆς τοιαύτης καινοτομίας ἐν τῷ σώματι τῆς καθόλου Ὁρθοδοξίας καὶ ὁποίας, παρὰ ταῦτα, ἀπολαύουσι τιμῆς παρὰ τοῦ κ. Ἱερωνύμου καὶ πολλοὺς τῶν Ἱεραρχῶν του ;!.. Ἄλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐφ' ὅσον ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐφαρμόζηται

6. Ματθ. ΙΑ', 18—19.

ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ δικαιοσύνη κατὰ τὰς κρίσεις τῶν ἄλλων, σὰς ἐρωτῶμεν : Διατί δὲν ἐζητήσατε καὶ ἐσεῖς μέχρι τῆς σήμερον τὸν ἀφορισμὸν τοῦ ἀπελθόντος πατριάρχου ὡς καὶ πλήθους ἐπίσης συνοδοιπόρων του ἱεραρχῶν, οἱ ὅποιοι ἀποδέχονται τὸ ἔ γ κ υ ρ ο ν καὶ ὑποστατὸν οὐ μόνον τῆς ἱερωσύνης, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν τελουμένων μυστηρίων τῶν Παπικῶν ; ; ! Ναί, ἐπαναλαμβάνομεν, ἀποδέχονται πλήρως καὶ ἐν ἐπισημοῖς κειμένοις τὰ μυστήρια τοῦ αἵρετικοῦ Παπισμοῦ, διὰ τὸν ὅποιον ὁ μέγας Εὐγένιος Βούλγαρις ἀπεφάνθη ἐπιγραμματικῶς, ὅτι ἀποτελεῖ « ἀ π ὸ Θ ε ο ὕ χ ω ρ ι σ μ ὸ ν » ; !⁷ Διατί δὲν ἐφρικίασατε, τούλάχιστον, κατὰ τὸ μέτρον τῆς φρίκης μεθ' ἧς ἀντιμετωπίζετε τὰ σχετικὰ κηρύγματα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ὅταν ἠκούετε ἀπὸ ὀρθοδόξους ἱεράρχας, ὅτι τὸ «νεράκι» καὶ «ψωμάκι» τῶν Παπικῶν ἀπεδέχοντο ὡς «Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ» ; Ἡ μήπως θέλετε νὰ σκεφθῶμεν ὅτι ἐγκρίνετε καὶ ὑμεῖς ἐν τοιοῦτον κήρυγμα ; Πόθεν ἐδιδάχθητε τὸ δ ι π λ ο ὕ ν μέτρον εἰς τὰς κρίσεις σας καὶ τὴν «κατὰ κλίσιν καρδίας» ἐρμηνείαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν γεγονότων καὶ ἀληθειῶν τῆς πίστεως ;

Διατί δὲν συγκινεῖσθε διὰ τὴν «ἐντὸς τῶν τειχῶν» οὔσαν «ἐπίσημον» Ὁρθοδοξίαν, τὴν οἶονεὶ καταστᾶσαν Ο ὕ ν ι τ ι κ ἦ ν, δεδομένου ὅτι ἀπὸ τὸ 1968 ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἐδέχθη τὸ μνημόσυνον τοῦ Πάπα, τῶν ὀρθοδόξων ἱεραρχῶν χειροκροτούντων ἢ τὸ πολὺ συγώντων ; ! Διατί δὲν ἀποδύρεσθε διὰ τὴν ν έ α ν Φ λ ω ρ ε ν τ ί α ν εἰς τὴν ὁποίαν σὰς ὠδήγησαν τεχνηέντως μὲν οἱ οἰκουμενισταί, ἀφελῶς δὲ — ἵνα μὴ εἴπωμεν βαρύτερόν τι — οἱ ὑμέτεροι «γενναῖοι στρατηγοί» ; Πρὸς ἀπόδειξιν ὅμως τῶν λεχθέντων — διότι δὲν συνηθίζομεν κατὰ τὴν μέθοδον τῆς ἐγκυκλίου τοῦ Γέροντός σας νὰ κατηγορῶμεν ἄνευ ἀποδείξεων —, παραθέτομεν εὐθύς ἀμέσως καὶ ἐν περιλήψει τὰ τραγικὰ γεγονότα τῆς ἀναιμάκτου ἀλώσεως τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τῆ 25ῃ Ἰουλίου 1967 ἐπὶ τῇ συναντήσει Πάπα καὶ Ἀθηναγόρα ἐν Φαναρίῳ «γιά πρώτη φορά στὰ τελευταῖα πεντακόσια πεντακόσια καὶ πλέον χρόνια, ἀκούεται αὐθόρμητα ἀπὸ τὰ ὀρθόδοξα χεῖλη ἡ δέηση»,

7. Ἐπιστολὴ πρὸς Πέτρον Κλαίρκιον, Ἀθῆναι 1844, σ. 111.

**« Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀγιωτάτου Πάπα
Ρώμης Παύλου καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ
Πατριάρχου ἡμῶν Ἀθηναγόρου καὶ ὑπὲρ τοῦ
κατευθυνθῆναι τὰ διαβήματα αὐτῶν εἰς πᾶν
ἔργον ἀγαθόν! »**

Μετὰ δὲ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ Πάπα καὶ Ἀθηναγόρου ἐκ-
φώνησιν τοῦ «Πάτερ ἡμῶν», ἀκολουθεῖ ὁ ἐξῆς τραγικὸς πο-
λυχρονισμὸς ἐντὸς τοῦ πρώτου ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας,
ἐνώπιον 1000 καὶ πλέον ἀτόμων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἅπανα ἡ
Πατριαρχικὴ Σύνοδος (!), πλῆθος καρδιναλίων, ἱερέων καὶ
ἀπλῶν πιστῶν, ὡς θριαμβικὸς παιὰν τοῦ πονηροῦ Παπισμοῦ
καὶ πρὸς κατασχύνην οὐ μόνον τῶν νῦν Ὁρθοδόξων, ἀλλὰ
καὶ τῶν ἐν Οὐρανοῖς μυριάδων ἀγίων τῶν ὑπὲρ τοῦ μὴ εἰς-
ακουσθῆναι τὴν φωνὴν ταύτην ἐν ὀρθοδόξοις Ναοῖς καὶ ὑπὸ
ὀρθοδόξων χειλέων ἕως θανάτου ἀγωνισαμένων!

**« Πολυχρόνιον ποιῆσαι Κύριος ὁ Θεός,
Τὸν Ἀγιώτατον καὶ Μακαριώτατον Πάπα
Ρώμης Παῦλον τὸ ἕκτον. Κύριε φύλαττε αὐτόν.
Εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα » τρίς.⁸**

Τὰ παρόμοια ἐπαναλαμβάνονται καὶ κατὰ τὴν 26 Ὀκτω-
βρίου τοῦ 1967 ἐν Ρώμῃ ἐπὶ τῇ συναντήσει Ἀθηναγόρου —
Παύλου τοῦ ΣΤ', ὡς ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῇ συναντήσει τοῦ καρ-
διναλίου Βίλλεμπρανς — Ἀθηναγόρου ἐν Φαναρίῳ κατὰ τὰς
ἀρχὰς Δεκεμβρίου τοῦ 1970.⁹

Κατὰ δὲ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἰδίου καρδιναλίου εἰς Κρήτην
κατὰ Μάϊον τοῦ 1971 λαμβάνουν χώραν τὰ παρόμοια καὶ πάλιν
κατάπτυστα γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἡ ἐφημερίς σας σχολιά-
ζουσα ἔγραφεν :

« Ἀλλὰ τὸ κορύφωμα τῶν ἐν Κρήτῃ ἀπαραδέκτων ἐνεργειῶν
ὑπῆρξεν ὁ πολυχρονισμὸς τοῦ Πάπα Παύλου ΣΤ', ὁ

8. Ἀριστείδη Πανώτη, « Παῦλος ΣΤ' — Ἀθηναγόρας Α' Εἰρηνοποιόι », Ἀθῆναι 1971, σ. 203 καὶ « Τόμος Ἀγάπης », Ρώμη — Κωνσταντινούπολις 1971, σ. 632.

9. Εἰρηνοποιόι, σ. 230.

ὁποῖος ἐψάλη τὴν 23 Μαΐου εἰς τὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Μηνᾶ, ὁμοῦ μετὰ τοῦ πολυχρονισμοῦ τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου Α΄. Ὅποια κατάπτωσις! Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν Μητροπολίται τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀναγκάζονται διὰ λόγους συνειδήσεως νὰ διακόπτουν τὸ μνημόσυνον τοῦ φιλοπαπικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, Μητροπολίται τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης ψάλλουν τὸ μνημόσυνον τοῦ ἰδίου τοῦ Πάπα! Καὶ μόνον διὰ τὴν ἐνέργειάν των αὐτὴν οἱ Μητροπολίται τῆς Κρήτης εἶνε ἄξιοι **καθαίρεσες**. (Ε.Α., Ἰούλιος '71, σ. 6.).

Λοιπόν, τί λέτε, καθηρέθησαν; Καὶ ἐφ' ὅσον βλέπετε τὴν προγραμματισμένην προδοσίαν, πῶς ἀρκεῖσθε εἰς ἡμίμετρα καὶ ἀπατηλὰς διακοπὰς μνημοσύνων; Ἐφ' ὅσον εἶναι καθαιρετέοι οἱ ἀνωτέρω Μητροπολίται, πῶς κοινωνεῖτε μετ' αὐτῶν ὡς ἐπίσης καὶ μετὰ πάντων τῶν ἐπικροτούντων τὰς ἀνωτέρω πράξεις; Διατί τοῦλάχιστον ὁ Μητροπολίτης σας δὲν «ξεκαθαρίζει» τὴν θέσιν του; Τί τιμώτερον καὶ ἐνδοξότερον νὰ διωχθῆ ὑπὲρ τῆς πατρώας εὐσεβείας ἀγωνιζόμενος καὶ παράδειγμα σωτηρίου τοῖς λοιποῖς συναδέλφοις του παρεχόμενος; Ποῦ εἶναι τέλος πάντων αὐτοὶ οἱ «γενναῖοι στρατηγοί» νὰ δώσουν τὸ παρὼν των, τοῦλάχιστον τώρα, τὴν στιγμὴν ἥτοι τῆς πλήρους ταπεινώσεως τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τοὺς πράκτορας τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοὺς συνεργάτας των Ἑλληνας ἐπισκόπους; Παρ' ὅλα ὅμως ταῦτα εἴχετε τὴν τόλμην νὰ χαρακτηρίζετε «ἐκτὸς Ἐκκλησίας» ποίους; Τοὺς μὴ ἀνεχομένους τὴν ἀνωτέρω προδοσίαν καὶ ἐπιθυμοῦντας νὰ διασώσουν τὴν τιμὴν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως ἐντὸς τῶν ταπεινῶν των ἐκκλησιῶν καὶ μονυδρίων, μακρὰν διαμένοντες τῆς ἐνόχου μετὰ τῶν ἀνωτέρω κοινωνίας! Πῶς, λοιπόν, κατόπιν τούτων νὰ μὴ διαμαρτύρωνται θεωροῦντες ὑμᾶς, τοὺς λεγομένους συντηρητικούς, ὡς τὴν κατ' ἐξοχὴν αἰτίαν **ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΣΥΓΧΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΠΟΘΡΑΣΥΝΣΕΩΣ ΤΩΝ ΚΑΚΟΔΟΞΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΟΙΚΙΛΩΝ ΤΩΝ ΔΟΥΡΥΦΟΡΩΝ**; ! Διότι, ὅταν σᾶς βλέπη ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ νὰ διαμαρτύρησθε, γλώσση μόνον οὐκὶ δὲ καὶ πράξει, σᾶς ἐρωτῶμεν, τί θέλετε νὰ κάνη; Ἀναμένει καὶ αὐτὸς μεθ' ὑμῶν τὴν... ἔξοδον καὶ ἐπέλασιν τῶν «συντηρητικῶν ἀγωνιστῶν» σας· τούτου μὴ ἐπιτυχανομένου ἀναγκάζεται περίλυπος νὰ παρακολουθῆ τὴν... προδοσίαν τῶν τιμίων καὶ ἱερῶν τῆς πίστεώς του μὲ τὴν κρυφὴν

ἐλπίδα τῆς ἐξόδου τῶν πολιορκημένων, φεῦ, ἐντὸς τῶν τει-
χῶν (intra muros) «γενναίων στρατηγῶν» σας!..

Καὶ τά... εὐχάριστα συνεχίζονται. Κατὰ τὰ Χριστούγεν-
να τοῦ 1968 ὁ Ἀθηναγόρας ἀπευθύνει ἰδιαίτερον προσωπικὸν
γράμμα πρὸς τὸν Πάπαν, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκδηλοῖ καθαρῶς πλεόν
καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιφάσεως καὶ δορᾶς τὴν πίστιν του ἀπέ-
ναντι τοῦ αἵρετικῆς ποντίφηκος τῆς Ρώμης. Τὸν θεωρεῖ ἐν
αὐτῷ ἀδελφόν του γνήσιον ἐν Χριστῷ, ὡς ἀκριβῶς καὶ τοὺς
λοιποὺς ὀρθοδόξους ἱεράρχας! Τί λέγομεν; : ὡς τοὺς λοιποὺς
ὀρθοδόξους ἱεράρχας; "Οχι! Περισσότερον αὐτόν, δεδομένου
ὅτι εἰς οὐδεμίαν ἐπιστολὴν του πρὸς ὀρθόδοξον ἐπίσκοπον ἐξ-
εφράσθη παρομοίως :

« Ἐν τῇ κοινωνίᾳ ταύτῃ, ἱεουργοῦντες μετὰ
τῆς χορείας τῶν περὶ ὑμᾶς Ἱερωτάτων Μητροπο-
λιτῶν καὶ ὑπερτίμων, μνησθησόμεθα ἀπὸ τῶν δι-
πτύχων τῆς καρδίας ἡμῶν τοῦ τιμίου ὀνόματός
Σου, ἀδελφέ ἀγιώτατε τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης
Ἐπίσκοπε, ἐνώπιον τῆς ἀγίας ἀναφορᾶς αὐτοῦ
τούτου τοῦ τιμίου Σώματος καὶ αὐτοῦ τούτου
τοῦ τιμίου Αἵματος τοῦ Σωτῆρος ἐν τῇ Θεῖᾳ
Λειτουργίᾳ τοῦ Ἀγιωτάτου προκατόχου ἡμῶν,
κοινοῦ δὲ καὶ πατρὸς ἡμῶν, Ἰωάννου τοῦ Χρυ-
σοστόμου.

Καὶ ἐροῦμεν τῇ ἀγίᾳ ἡμέρᾳ τῶν Χριστουγέν-
νων ἐνώπιον τοῦ ἀγίου Θυσιαστηρίου καὶ λέγο-
μέν Σοι· τῆς Ἀρχιερωσύνης Σου μνησθεῖν Κύριος
ὁ Θεός, πάντοτε νῦν καὶ αεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰῶνων» !!!¹⁰

Πότε ἄλλοτε ἐν τῇ μετὰ τῷ σχίσματι περιόδῳ τῆς Ὀρθο-
δόξου Ἐκκλησίας ἐγένοντο καὶ ἐγράφοντο τοιαῦτα; Μὴ δὲ
εἶπη τις ὅτι τὰ «δίπτυχα τῆς καρδίας» τοῦ Ἀθηναγόρου εἶναι
ἥσσονος καὶ μικροτέρας σημασίας τῶν διπτύχων τῆς Ἐκκλη-
σίας Κων-λεως. Ἐκ συνήθων διπτύχων δύναται νὰ μνημο-
νεύῃ τις ὀνόματα ἄνευ οὐδεμιᾶς συμμετοχῆς καὶ πάθους· ἢ
ἐκ τῶν διπτύχων ὅμως τῆς καρδίας του γενομένη διαμνημό-

10. Τόμος Ἀγάπης, σ. 529—530, Document No 242.

νευσις θὰ εἶναι πάντοτε ζωηρά, ἀληθής, ἀνυπόκριτος· καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὁ μέγας... ὑποκριτῆς τοῦ Φαναρίου ὑπῆρξε πλήρης εἰλικρινείας...

Καὶ ὁ μὲν Μητροπολίτης Φιλάρετος τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς ἤδη ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1969 ἠλεγξεν τὴν ἀνωτέρω προδοτικὴν ἐνέργειαν τοῦ Ἀθηναγόρου, τῶν Ἑλλήνων ἱεραρχῶν, δυστυχῶς, μὴ συγκινηθέντων καὶ περὶ ἄλλων τυρβαζόντων. Παραθέτομεν τμημα τῆς ἀνωτέρω διαμαρτυρίας τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου.

«Συνεπῶς ἡμεῖς θεωροῦμεν καθῆκον, ὅπως διαμαρτυρηθῶμεν ἐντόνως κατὰ τῆς διαστρεβλώσεως τοῦ δόγματος τῆς Ἐκκλησίας πού τόσο ἐπιμόνως γίνεται ἐκ μέρους τῆς Α.Π. τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου καὶ τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος. Διαμαρτυρόμεθα κατὰ τῆς «Οἰκουμενικῆς Δοξολογίας» ὡς καὶ κατὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου συμπεριλήψεως Εἰς τὰ Δίπτυχα τοῦ ὀνόματος τοῦ Παπαρῶμης καὶ πασῶν τῶν ὁμολογιῶν Ἀνατολικῶν τε καὶ Δυτικῶν, γεγονός, τὸ ὁποῖον ἀνηγγέθη εἰς τὸ μήνυμα τῶν Χριστουγέννων (1968) τῆς Αὐτῆς Παναγιότητος. Ἡ συμπερίληψις ὀνόματός τινος εἰς τὰ δίπτυχα εἶναι ἔνδειξις ὅτι ὁ τοιοῦτος ἀναγνωρίζεται ὡς ὀρθόδοξος... Ἐ ν ὡ ν ε σ θ ε μ ἔ τ ο ὕ ς ἔ τ ε ρ ο δ ὅ ξ ο υ ς ο ὐ χ ἰ ἔ ν ἀ λ η θ ε ἴ α, ἀ λ λ' ἔ ν ἀ δ ι α φ ο ρ ῖ α π ρ ὸ ς α ὐ τ ῆ ν»!¹¹

Τί ἀπομένει λοιπὸν κατόπιν τῶν ἀνωτέρω; Τί ἠδύνατο νὰ πράξη καὶ δὲν τὸ ἔπραξε ὁ τὴν Ὀρθοδοξίαν πλήρως ἀπεμπολήσας «προφηταπόστολος» τῆς Κων-λεως, ὥστε νὰ δικαιολογήσῃ εἰσέτι ὀπισθεν τῶν «ἀχρικαιρικῶν» συνθημάτων σας καὶ τῆς ποικίλης «ἀβροφροσύνης»; Τὸ δὲ ἐνοχώτερον ὄλων, διατί ἐπιθυμεῖτε τὴν πλήρη ἐξουθένωσιν τῶν ἤδη ὀρθοδόξως ἀντιδρασάντων καὶ τὴν κοινωνίαν διακοψάντων μετὰ τοῦ ἀνωτέρω Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ τοὺς ὁμοτρόπους ποικίλους δορυφόρους του, γράφοντες ἄρθρα αὐτόχρημα ἀντιπαραδοσιακὰ καὶ προδίδοντα «ἀγευσίαν» ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως καὶ ὀρθοδόξου ἀγωνιστικότητος, ὡς ἐκεῖνο ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐντὸς Ἐκκλησίας», τοῦ ὁποῖου τὴν ἀναίρεσιν μετὰ τινων παρομοίων αὐτῶ «ἐπιστολικῶν διατριβῶν» τοῦ ἀρχιμ. Ἐ-

11. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας», τεύχος 15ης Νοεμβρίου 1969, σελ. 3.

πιφανίου Θεοδωροπούλου διεπραγματεύθημεν εἰς τὸ ἡμέτερον ἔργον «Διάλογοι τῆς ἐρήμου περὶ Οἰκουμενισμοῦ» ;

Ὅταν δὲ πρὸ ἡμῶν, ὀρθόδοξος ἱερεὺς τοῦ ἐξωτερικοῦ, δι' ὀλοκλήρου Ἰσσελίδου πολυγραφημένης ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς σᾶς ἤλεγξεν δριμέως διὰ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου, διατί ἐτηρήσατε τὴν τοῦ ἐνόχου σιγὴν ; . . . Μήπως ὅμως ἡ πάροδος τοῦ χρόνου καὶ ἡ αὔξησις τῆς αἰρέσεως σᾶς κατέστησαν σωφρονεστέρους ; Οὐδόλως ! Πόθεν δῆλον ; Ἀπὸ τὰ συνεχιζόμενα δημοσιογραφήματά σας κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ τῶν λοιπῶν εὐσεβῶν πιστῶν, οἱ ὅποιοι τοὺς ἀκολουθοῦν βαρυθέντες πλέον ν' ἀναμένουν τὴν . . . «ἀποφασιστικὴν στιγμήν» τῶν . . . «γενναίων» σας ! Παραθέτομεν ἔν τούτων :

«Θὰ ἠθέλαμεν πάντως νὰ εἴπωμεν εἰς τοὺς ἐν Χριστῶ ἀδελφούς, οἱ ὅποιοι σκανδαλιζόμενοι ἀπὸ τοὺς μοντερνισμοὺς τῆς ἐπίσημου Ἐκκλησίας τρέπονται πρὸς τοὺς Παλαιοημερολογίτας. Ὑπάρχουν εἰς τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν πλῆθος ἐπίσκοποι καὶ λοιποὶ κληρικοί, οἱ ὅποιοι καὶ συντηρητικοὶ εἶναι καὶ γενναίως ἀγωνίζονται ἐναντίον τῶν φιλενωτικῶν καὶ οἰκουμενιστῶν. Διατί δὲν ἀκολουθεῖτε αὐτοὺς καὶ ἀκολουθεῖτε Παλαιοημερολογίτας ἐπισκόπους καὶ ἱερομονάχους, οἱ ὅποιοι ὡς μόνον προσὸν ἔχουν, ὅτι ἡγοῦνται γυναικείων μοναστηρίων, ἐντὸς τῶν ὁποίων καὶ διαμένουν οἱ περισσότεροι ; Ὅχι ! Δὲν ὑπερασπίζομεν τὴν Ὀρθοδοξίαν καταφεύγοντες εἰς τοὺς Παλαιοημερολογίτας, πολλοὶ τῶν ὁποίων δυστυχῶς καταντοῦν αἰρετικοὶ καὶ βλάσφημοι ὡς θεωροῦντες τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας . . . ἄκυρα. Ὑπερασπίζομεν τὴν Ὀρθοδοξίαν παραμένοντες εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἀκολουθοῦντες τοὺς συντηρητικοὺς καὶ ἀγωνιστὰς ἐπισκόπους καὶ λοιποὺς εὐσεβεῖς κληρικούς». (Ε.Α., Νοεμβρ. '71, σ. 4.).

Κατ' ἀρχὰς μὴ συμφωνοῦντες καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν ἀνωτέρω σημειωθείσαν παραμονὴν ἐπισκόπων καὶ ἱερομονάχων ἐντὸς τῶν γυναικείων Μοναστηρίων, καὶ ἐλπίζοντες εἰς μίαν τὸ δυνατόν συντομωτέραν διόρθωσιν τῆς ἀνωτέρω σ κ α ν δ α λ ὡ δ ο υ ς ἀ ν τ ι κ α ν ο ν ι κ ὅ τ η τ ο ς, ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν κυρίαν οὐσίαν τοῦ θέματος ἡμῶν καὶ σᾶς ἐρωτῶμεν :

Ποῖος ὁ καρπὸς τῆς δραστηριότητος τῶν ἀνωτέρω ὑφ' ἡμῶν ἐγκωμιαζομένων «συντηρητικῶν» καὶ «γενναίων» «ἀ-

γωνιστῶν» σας ; Ποῖον φραγμὸν ἀντέταξαν πρὸς ἀναστολὴν τῆς ἐξαπλώσεως τῆς συγκρητιστικῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ; Αἱ ὕβρεις κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀκολουθοῦν ἢ μία τὴν ἄλλην καὶ παρὰ ταῦτα ὑμεῖς συνεχίζετε νὰ καυχᾶσθε, ὅτι ἔχετε κληρικούς, οἱ ὁποῖοι εἶναι «οἱ στρατηγοί, οὓς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐν τῇ στρατευομένῃ Ἐκκλησίᾳ. Καὶ αὐτοὶ ἐν πλήρει συναισθήσει τῶν τρομερῶν εὐθυνῶν των θὰ κρίνουν καὶ θὰ ἐκλέξουν τὴν στιγμὴν τῆς «ἀποφασιστικῆς μάχης» ! (Ε.Α., Σεπτ. '69).

Πότε, τέλος πάντων θ' ἀνατείλῃ καὶ καθ' ὑμᾶς αὐτὴ ἡ στιγμή τῆς «ἀποφασιστικῆς μάχης» ; Ὁ ὕφ' ὑμῶν ὑμνούμενος ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ἐὰν εὐρίσκετο εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, τί λέτε, θὰ ἠνείχετο τὴν συντελουμένην προδοσίαν τῆς πίστεως, ἢ θὰ ἀντέδρα καιρίως καὶ ἄνευ ἀναβολῶν, διακόπτων πᾶσαν κοινωνίαν μετὰ τῶν διαφόρων οἰκουμενιστῶν καὶ ποικίλων δορυφόρων των ; Ἀλλὰ τί ἐρωτῶμεν ; Τὸ τί θὰ ἔπραττεν ὁ ἅγιος, τὸ ἔχετε ἐκφράσει λίαν σαφῶς ὑμεῖς οἱ ἴδιοι εἰς τὸ ἡμερολόγιόν σας, τὸ ἀφιερωθὲν εἰς τὴν μνήμην του ! Ἀντιγράφομεν τὸ σχετικὸν κείμενον :

«Ἐὰν ἔζη σήμερον ὁ ἅγιος Θεόδωρος καὶ ἔβλεπε τὴν συντελουμένην προδοσίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, τί θὰ ἔκαμνεν ; Ἀσφαλῶς θὰ διέκοπτεν τὸ μνημόσυνον Πατριαρχῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων, οἱ ὁποῖοι ἐρωτοτροποῦν μετὰ τοὺς αἵρετικούς. Τὸ παράδειγμα τοῦ μεγάλου τούτου ἀγωνιστοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας καλοῦνται νὰ μιμῶνται οἱ εὐλαβεῖς ἱερεῖς καὶ ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας μας». Ποῖος ἐκ τῶν ἐπισκόπων ἢ ἱερέων τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας ἔπραξε τοῦτο ἄχρι στιγμῆς ; Δυστυχῶς οὐδεὶς!¹¹ Μὴ θελήσετε νὰ μᾶς ὑπενθυμίσητε τοὺς τρεῖς ἱεράρχας τῆς Β. Ἑλλάδος. Ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐνήργησαν, τυγχάνει τελείως διάφορος τῆς ἀνωτέρω εὐφημιουμένης διακοπῆς ὑπὸ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου ! Ὁ ἅγιος διὰ τῆς διακοπῆς τοῦ μνημο-

11α. Ὡς εἶναι γνωστὸν, ἐν τῷ πνεύματι τῆς πλήρους διακοπῆς κοινωνίας τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑφηγήσεων τῶν σχετικῶν ἱερῶν Κανόνων (ΛΑ' Ἀποστ., ΙΕ' τῆς Πρωτοδευτέρας), οὐδὲς μέχρι τῆς στιγμῆς τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἀντέδρασαν, πλὴν ἐνίων πρεσβυτέρων, πάραυτα καὶ τούτων καθαιρεθέντων ὑπὸ τῆς ὑπὲρ τῆς... ἀληθείας ἀγρυπνούσης Ἱ. Συνόδου !..

σύνου ἠννόει καὶ ἐφήρμοζε καὶ δ ι α κ ο π ῆ ν κ ο ι ν ω ν ν ί α ς καὶ σχέσεων μετὰ τῶν καινοτόμων καὶ κακοδόξων, ἐνῶ διὰ τοὺς ἀνωτέρω ἱεράρχας οὐδόλως συμβαίνει κάτι παρόμοιον. Ἀπλῶς τὸν ἐμιμήθησαν εἰς τὸ ἡ χ η τ ι κ ὸ ν μόνον μέρος τῆς διακοπῆς, οὐχὶ ὅμως καὶ εἰς τὸ οὐσιαστικόν, τῆς διακοπῆς, ἥτοι τῆς κοινωνίας, διὰ τοῦτο καὶ εὐρίσκονται εἰσέτι εἰς τοὺς... θρόνους των! Διατί γράφομεν τοῦτο; Διότι ὁ ἅγιος διὰ τὴν ἐφαρμογήν τῆν ἀ λ η θ ῆ διακοπὴν τοῦ μνημοσύνου, τὴν συνοδευομένην καὶ ὑπὸ τῆς διακοπῆς τῆς κοινωνίας..., ἐξωρίσθη ἐπανειλημμένως. Ἀντιγράφομεν καὶ πάλιν ἐκ τοῦ ἡμερολογίου σας.

«Ἐπειδὴ δὲ ὁ Πατριάρχης οὔτε εἰς τὸν βασιλέα ὑπέβαλε τὰ κεκανονισμένα ἐπιτίμια οὔτε τὸν τελέσαντα τὸν ἄθεσμον γάμον καθήρει, ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου. Ἡ διακοπὴ αὕτη τοῦ ἐστοίχισεν ἐξορίαν εἰς Θεσσαλονίκην καὶ βασανιστήρια...». Καὶ κατωτέρω: «Τελικῶς ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου Νικηφόρου. Καὶ ἡ διακοπὴ αὕτη τοῦ ἐστοίχισεν ἐξορίαν εἰς τὴν νῆσον Χάλκην»!..

Μήπως ὅμως καὶ σήμερον ἐν Ἀγίῳ Ὁρει δὲν ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἱστορία τοῦ ἀγίου Θεοδώρου ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου; Διακόψασα αὕτη, ὡς ὁ ἅγιος Θεόδωρος, ὄχι μόνον ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ οὐσίᾳ τὸ μνημόσυνον τοῦ νέου Πατριάρχου, δὲν πιέζεται ποικίλως οὐ μόνον ἀπὸ τοὺς οἰκουμενιστάς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς λοιπὰς ἀδελφὰς ἱερὰς Μονὰς, διότι δὲν τὰς ἐμιμήθη εἰς τὴν ἡχητικὴν καὶ μόνον διακοπὴν τοῦ μνημοσύνου προχωρήσασα καὶ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς σ υ ν ε π ε ί α ς; Καὶ ἡ συνέπεια προβλέπει δ ι α κ ο π ῆ ν κ ο ι ν ω ν ν ί α ς μετὰ παντὸς μνημονεύοντος τὸν ἀνωτέρω Πατριάρχην! Καὶ ἰδού· ἐν τῇ μνήσει τῆς πορείας τῶν ἀγίων Πατέρων δέχεται ποικίλας μομφὰς καὶ κατηγορίας ὡς διαταράσσουσα (!) δῆθεν τὸν ἱερὸν Τόπον «π ρ ο φ ά σ ε ι Ὁ ρ θ ο δ ο ξ ί α ς» καὶ ὡς προσχωρήσασα εἰς τὰς τάξεις τῶν... «σχισματικῶν»!.. Ἀλλὰ καὶ ὁ πατριαρχικὸς ἔξαρχος ἐπίσκοπος Καβάλας κ. Ἀλέξανδρος, ὁ πρωτοστατήσας κατὰ τὰς σχετικὰς ἀνακρίσεις τὰς λαβούσας χώραν ἀπὸ τὰς 16—26 Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. (π. ἡμ.), δὲν ἐτόνισε πρὸς τὸ σῶμα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ κατωτέρω, ἀναφερόμενος εἰς τὴν σύγχρονον ἱερὰν ὁμολογίαν τῆς

Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ τῶν πρὸ αὐτῆς παρομοίως ἀθλούντων Ζηλωτῶν πατέρων ;

«Χρέος ὑμῶν τῶν Ἀγιορειτῶν εἶναι κατὰ τὸν λόγον τοῦ Παύλου : «ἔλεγξον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον ἐν πάσῃ μακροθυμία καὶ διδαχῇ». Ὅσους θὰ σ ὡ σ ε τ ε θὰ εἶναι μέγα κέρδος, τοῖς δὲ ἀπειθοῦσι ὀφείλετε νὰ ἀποκόψητε ἀπὸ τὸν πανσεβάσιμον καὶ τίμιον κορμὸν τῆς Μοναστικῆς Πολιτείας τοῦ Ἀγίου Ὁρους... Κάμνω ἔκκλησιν πρὸς τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν Μοναχικὴν σας ἰδιότητα· ἀφυπνισθεῖτε, σώσατε τὰς Ἱ. Μονὰς καὶ τὸ Ἅγιον Ὁρος ἐκ τῶν ἀτάκτων στοιχείων» ! Ἴδου καὶ ἡ ἀπάντησις εἰς τὰ ἀνωτέρω βλάσφημα διὰ τὴν ἀγιορειτικὴν ὀρθόδοξον ψυχὴν λόγια τοῦ ἁγίου Καβάλας, δοθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου Θεοκλήτου Διονυσιάτου καὶ ἐκ μέρους ἀπάσης τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ γεραροῦ Ἀθωνος.

«Μᾶς ἐδώσατε τὴν εὐκαιρίαν Σεβασμιώτατε, νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν σύνεσίν σας, τὴν εὐμέθοδον διεύθυνσιν τῶν συνομιλιῶν... τὰ ὀρθόδοξα καὶ πεφωτισμένα κριτήρια Σας»!!!¹² Ὁρθόδοξα λοιπὸν καὶ πεφωτισμένα τὰ κριτήρια τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου... Τοῦ ὀρθοδόξου ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος δημοσίᾳ ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ μεγάλου Ἀθηναγόρου, διότι τὸν ἐπίκρανε, ὡς εἶπεν, ὀλίγον, ὅτε ἔζη, διὰ νὰ καταλήξῃ : «Ἄν ὑπάρχουν σημεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν τὸν ἐκαταλάβαμε, ἃς μᾶς συγχωρέσῃ τὸ πνεῦμα του, ὅπως ξέρουν νὰ συγχωροῦν οἱ μεγάλοι τοὺς μικροὺς, οἱ ὁποῖοι μικροὶ συνήθως δὲν τοὺς ἐννοοῦν»...

Ἴδου ἐν ἐπιτομῇ τὰ ὀρθόδοξα κριτήρια τοῦ ἀνδρός, τοῦ ἀνδρός λέγομεν, ὅστις ἐτόλμησεν ἀπευθυνόμενος πρὸς ἀγιορείτας πατέρας νὰ εἶπῃ καὶ τὰ κατωτέρω :

«Τολμᾶτε νὰ ὁμιλήσητε περὶ «αἰρετικοῦ Πατριάρχου»... Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀείμνηστον ἐν Πατριάρχαις Ἀθηναγόραν πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε ἐχαρακτήρισεν ὡς αἰρετίζοντα (sic) πρόσωπόν τι χωρὶς νὰ τεθῆ ὑπὸ κατηγορίας καὶ νὰ ἀπολογηθῆ οὗτος (sic). Ποία τοπικὴ Σύνοδος ΕΘΕΣΕΝ ΕΝ ΑΜΦΙΒΟΛΩ ΤΑ ΟΡΘΟΔΟΞΑ ΦΡΟΝΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ ; . . »¹³.

12. Ἀπόσπασμα πολυγραφημένων πρακτικῶν τῆς ΕΔ' ἐκτ. Συνεδρίας (23-9-72) καὶ τῆς ΕΕ' τοιαύτης (26-9-72).

13. Ἐκ τοῦ κυκλοφορήσαντος πολυγραφημένου «Χαιρετισμοῦ»

Θαυμάσατε μεθ' ἡμῶν, ἀγαπητέ μοι κ. συντάκτα, ὁ π ο ῖ ο ἰ οἱ κριταὶ τῶν σημερινῶν ὀρθοδόξων Μοναχῶν, τῶν μὴ δεχομένων νὰ προσκυνήσουν τὸ σύγχρονον «βδέλυγμα» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ μετὰ τῶν ὁποίων κριτῶν κοινωνεῖτε ἐν πάσῃ ἰλαρότητι, διώκοντες μόνον καὶ κατηγοροῦντες τοὺς... «ἐκτὸς τῶν τειχῶν» ὄντας Παλαιοημερολογίτας, τοὺς ὁποίους ἐσχάτως συχνῶς ἐνθυμεῖται εἰς τὰ διάφορα ὑπομνήματα καὶ ἐπιστολάς του καὶ μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας συγκαταλέγει ὁ σεβ. κ. Αὐγουστίνος!..

* * *

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ οἱ ἀποτελοῦντες τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ Ἀγῶνος» οὐ μόνον εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀγιορείτας, ἀλλὰ καὶ εἰς πλείστους ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν σας τυγχάνουν γνωσταὶ αἱ ἀγαθαὶ ὑμῶν προθέσεις ὑπὲρ τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας Παραδόσεων. Δυστυχῶς ὅμως, δι' ἕν ἔργον, ὁποῖον τὸ ὑφ' ὑμῶν διακονούμενον, φρονούμεν, ὅτι δὲν ἀρκεῖ μ ὁ ν ο ν ἢ καλὴ πρόθεσις. Πολὺ φοβούμεθα, ὅτι ἱκανῶς ἐσφάλλετε εἰς τὴν κατὰ τὸ παρελθὸν πορείαν τοῦ ἐλέγχου σας, καὶ ἰδιαίτερος κατὰ τὴν περίοδον 1965—72.

Καὶ τὸ μὲν σφάλλειν ἀνθρώπινον, κατὰ τὴν παροιμίαν· τὸ νὰ ἐπιθυμῆτε ὅμως πάντα μὴ συμφωνοῦντα πρὸς ὑμᾶς — λόγῳ διαφόρου ἀντιμετωπίσεως τῶν κακοδόξων — νὰ ἐξουθενῆτε ποικίλοις λόγοις καὶ ἔργοις, ὥστε ἐνώπιον τῶν ἀναγνωστῶν σας νὰ δικαιούται ἢ ὑμετέρα καὶ μόνον πορεία, τοῦτο καὶ ἄδικον εἶναι καί... ἀντορθόδοξον τυγχάνει... Οὐδεὶς ἐβίασεν ὑμᾶς ν' ἀκολουθήσητε τοὺς Παλαιοημερολογίτας ἢ νὰ ὑπαχθῆτε αὐτοῖς· ἐὰν τὸ τοιοῦτον τυγχάνῃ ἀπαράδεκτον ἢ ταπεινωτικόν πως, ἐνεργήσατέ τι τὸ κρεῖττον, ἢ μιμήθητε τοῦλάχιστον τούτους εἰς τὴν διακοπὴν τῆς μετὰ τῶν κακοδόξων καὶ καινοτόμων κοινωνίας. Τὸ νὰ θέλητε ὅμως νὰ τοποθετῆτε πάντα μὴ συμφωνοῦντα πρὸς ὑμᾶς... «ἐκτὸς Ἐκκλησίας», τοῦτο σᾶς καθιστᾷ αὐτομάτως πόρρω τῆς Ὀρθοδόξου Παραδόσεως ἀθλοῦντας καὶ μὲ δυσαρέστους δυστυχῶς συνεπειάς διὰ σύνολον τὸ ἀναγνωστικόν σας κοινόν.

Πρέπει νὰ τὸ ἀντιληφθῶμεν πλέον οἱ πάντες, ὅτι ὁ παρῶν καιρὸς δὲν προσφέρεται οὐδόλως δι'... οἰκοδομικοὺς ὀρ-

γασμούς καὶ ἐκθέσεις τῶν σχετικῶν πεπραγμένων... Τὰ «βαρέα τοῦ νόμου», διὰ τὰ ὁποῖα καὶ θὰ λογοδοτήσουν εἰδικῶς καὶ αὐστηρῶς οἱ ἐπίσκοποι εἶναι ἄλλα ποῖα ; Ἡ τήρησις τῆς παραδοθείσης κληρονομίας τοῦ «μυστηρίου τῆς εὐσεβείας» τοῦ τοσοῦτον θαναύσως τὴν σήμερον καταπατουμένου ! Ἐὰν εἰς αὐτὸ ἀποτύχουν, ἀπώλεσαν τὰ πάντα, ἐν τῇ κυριολεξίᾳ «ἔχασαν τὸ παιχνίδι» !.. Συνεπῶς καὶ ἵνα μὴ ἐπὶ πλεόν ὁ ἐμφύλιος διχασμὸς αὐξάνῃ, πρὸς χαρὰν τῶν ὑπεναντίων, ἀναθεωρήσατε, παρακαλοῦμεν, τὰς ἰδέας καὶ τὴν τακτικὴν σας, καὶ παύσατε τοῦ λοιποῦ νὰ ἐλέγχῃτε ὀρθοδόξους πιστούς... ἀνεχόμενοι συγχρόνως πλείστας ἄλλας ἀντικανονικότητας.

Βιάσατε ἑαυτοὺς, ἐν προσευχῇ καὶ σεμνότητι, διὰ μίαν πλεόν ἀνωτέραν καὶ σ υ ν ε π ῆ βίωσιν τῶν... κηρυττομένων λόγων σας, καὶ τότε θ' ἀντιληφθῆτε ὅτι ἔχουν δίκαιον καὶ οἱ ἀδελφοί σας Παλαιοημερολογῖται... Θ' ἀντιληφθῆτε ἐπίσης, ὅτι δι' αὐτῶν καὶ μετ' αὐτῶν δύνασθε ν' ἀντιδράσῃτε πολὺ ἐπιτυχέστερον κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, παρὰ μεμφόμενοι τούτους καὶ κατηγοροῦντες.

Οὕτω καὶ μόνον οὕτω θὰ γίνητε ἀγαθὴ αἰτία νὰ ἐπιτευχθῇ (;) μία σωτήριος «ἔξοδος» τῶν «ἐντὸς τῶν τειχῶν» ἄχρι τῆς σήμερον ὄντων «συντηρητικῶν» σεβασμιωτάτων — καθ' ὅσον οὐδέποτε ἐπιστεῦσαμεν ὅτι θὰ ἐπιτρέψῃ ὁ Θεός, ἵνα οἱ πάντες ἐπικροτήσουν ἢ ἄχρι τέλους συνηγορήσουν τὰ τῆς τελουμένης προδοσίας — ὥστε δημιουργοῦντες ὁμοῦ μετὰ τῶν ἤδη ἐξεληθόντων μέτωπον καὶ φραγμὸν κατὰ τοῦ συμπαρασύραντος σχεδὸν τὰ πάντα οἰκουμενικοῦ ρεύματος, κηρύξουν καὶ πάλιν «τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο κήρυγμα τῶν Πατέρων, τὸ καταστρέφον μὲν τὰς δ υ σ ω ν ὑ μ ο υ ς α ἰ ρ ἔ σ ε ι ς, οἰκοδομοῦν δὲ τὰς Ἐκκλησίας ἐν τῇ ὑγαινούσῃ διδασκαλίᾳ ἐν ἧ Υἱὸς δοξάζεται σὺν Πατρὶ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὁμοτίμως συναριθμεῖται καὶ λατρεύεται εἰς αἰῶνας αἰώνων». Ἀμήν.

Μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ὀφειλομένης ἀγάπης,

ἐκ μέρους καὶ ἐτέρων Ἀγιορειτῶν πατέρων

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Η Τ Ο Σ Μ ο ν α χ ὸ ς

Ἐγγραφον τῇ 28ῃ Ὀκτωβρίου (π. ἡμ.) ἐν τῇ Σκῆτι τῆς Θεοπρομήτορος Ἀγίας Ἀννης τῆς ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ Ὄρει τοῦ Ἀθωνος.

Οἱ ἀνωτέρω εἰκονιζόμενοι ὀσιομάρτυρες ἅγιοι, ἀποτελοῦν τὸ σέμνωμα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζωγράφου Ἁγίου Ὄρους, οἵτινες ἐπυρπολήθησαν ζῶντες ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν τοῦ ἐνωπικοῦ Πατριάρχου Βέκκου, ἀρνηθέντες τὴν μετ' αὐτοῦ ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν οὐ μόνον ψιλοῖς ρήμασι, ἀλλ' ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ.

